XV. évfolyam 47. szám. Ára: 1 forint 1959. november 19.




ROYAL SZÁLLÓ
ÉPITKEZÉSE

ESPRESSO

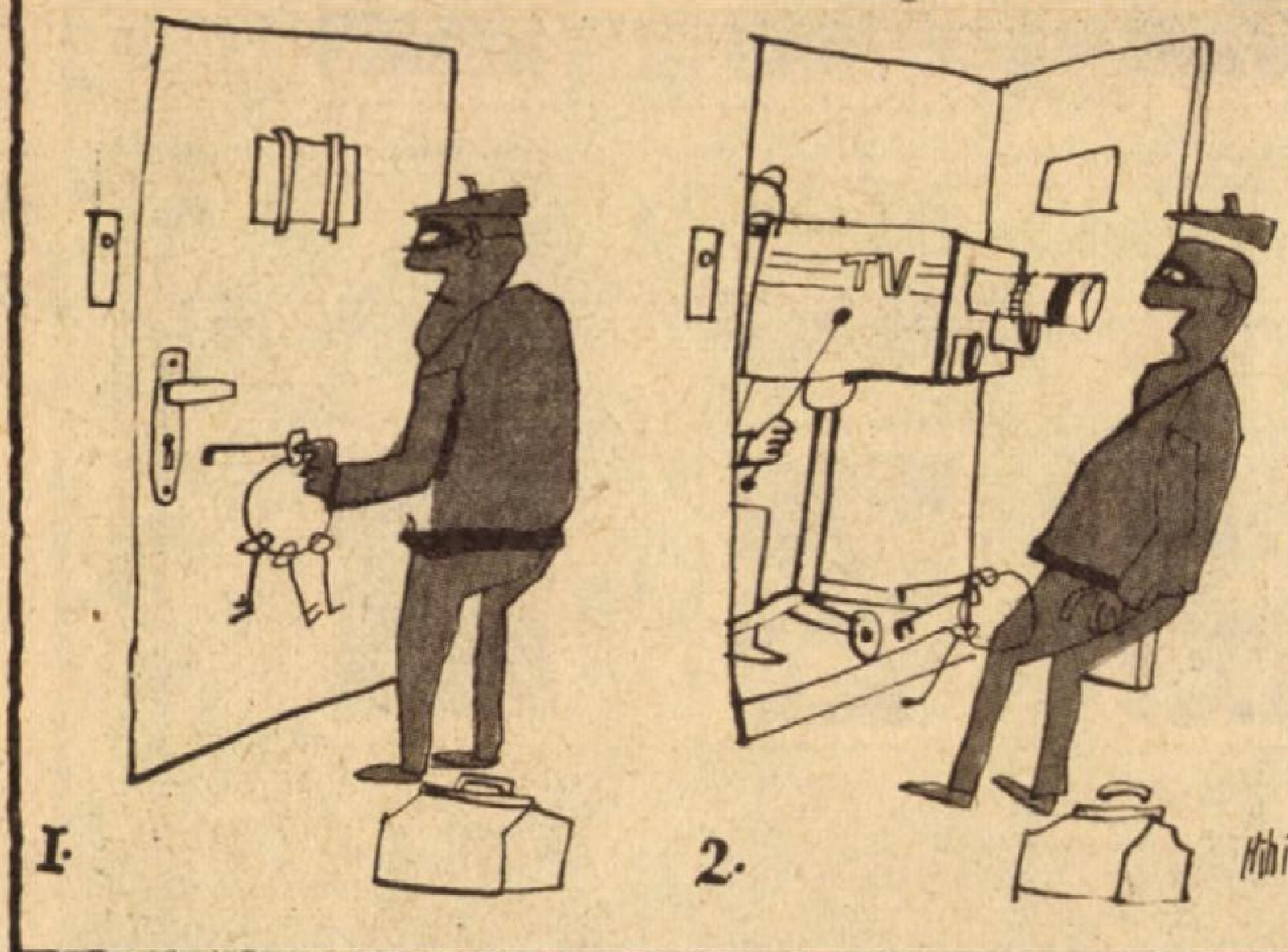
gerő

Gerő Sándor rajza

— *Mikor lesz kész a szálloda, bácsikám?*
— *Igyekszem, kérem. Ha végeztem, majd szólok.*

## Meglepetés

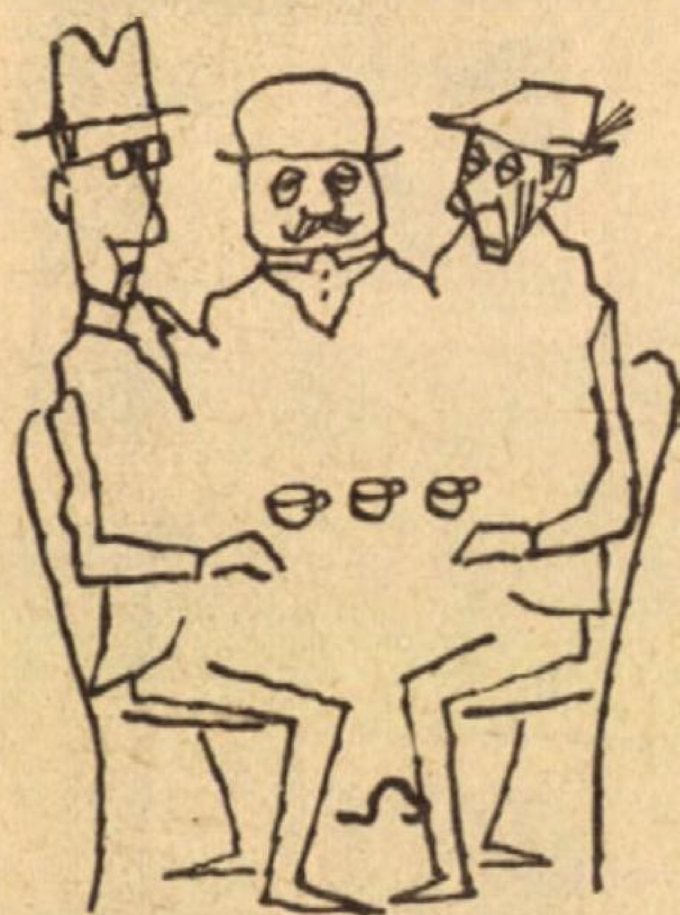
Hegedűs István rajza




## Hosszú film

Toncz Tibor rajza



# Ferencvárosi TALPONÜLŐ

(VÁZLAT)

A közelmúltban jóbarátommal, aki műszaki rajzoló, bementünk egy kis-presszóvá átalakított talponállóba, hol ő törzsvendég, és a pincér fennhangon így köszöntötte: – *Főmérnök* kartársnak a szokásos rövid duplát? – A fennhangú köszöntés hasonlatos volt a főúri udvaroknál alkalmazott, a belépőket és a már bent tartózkodókat egyaránt megillető bejelentési kötelezettséggel. Egy harmadik, közös barátunkkal volt itt találkozásunk, ki ugyancsak ismert vendégnek számított, foglalkozása pedig műtős volt egy ismert sebész mellett. Belépését a pincér e szavakkal hirdette meg: – *Főorvos* urat már várják a barátai.

Azt gondoltam, hogy mindketten olcsó becsvágyból szerepelnek itt, személyüket meg nem illető rendfokozatban, ám, midőn a pincér egy *főtanácsos* urat is üdvözölt, ki ténylegesen egy nyugdíjából élő, valaha elöljárósági irattáros volt, megértettem, hogy nem az ő gyarlóságuknak vagyok szemtanúja, hanem az eszpresszó elegáns szokásának, amely törzsvendégeinek nemes rangot biztosít ott-tartózkodásuk idejére, miáltal a vendéglátó vállalatot is jelentős férfiak gyülekezőhelyévé emeli. A harmadik alkalommal már én is bejelentésben részesültem, szerkesztői beosztásban, s talán csak azért nem főszerkesztőiben, hogy legyen perspektívám is a fogyasztóközönség előtt. Ez idő alatt megismerhettem még néhány törzsvendéget, így többek között egy *főerdészt*, ki valójában a soroksári Tüker-telepen az aprított fánál dolgozik, egy *főállatorvost*, ki valóságban hentesmester, egy *főkönyvelőt*, ki csupán zokni-ügynök, s egy kulturális *főosztályvezetőt*, ki közönségszervező.

A baj a törzsvendégekhez később érkező női hozzátartozókkal kezdődik, kikből hiányzik a stíluskészség és a kellő tapintat, hogy fel ne dúlják nap mint nap e jelentős férfiak gyülekezőhelyét.

E bukás pedig hogyan történik? Bejön például elsőnek a főállatorvos felesége. A főállatorvos a főtanácsos úrral beszélget, mondjuk, éppen a holdrakétáról, erre bejön a felesége és azt mondja: – Ferikém – így hívják a pincért – hozzál egy jó duplát, de ha olyan lötty lesz, mint a tegnapi, akkor a nadrágodba töltöm. Miután jó hangosan végigmondta ezt, az apró törzsasztal köré telepszik, néhány határozott lélegzetet vesz, majd a csevegésre fordítja figyelmét, s az alábbi közleménnyel kezdi: – Kinek van itt ilyen émelyítő zsír-szaga? Te megint abban az ingben jöttél le, amelyikben a húst mérted! Gasztonkám, hogy tud vele egy asztalnál ülni? – Gaszton, a főtanácsos zavartan tiltakozik, de már nemcsak ő, de valamennyi vendég érzi a zsírt, melyet az asszony, mint egy bűvész-bödönből varázsolt elő a levegőbe.

– Az édes jó mindenségit a madámnak – jegyzi meg finoman a főerdész, s még eszébe jutnak más gondolatok is, de már nincsen módjában kimondani, mert a pincér a főkönyvelő feleségének érkezésére hívja fel a figyelmet. Az asszony kétszáz pár átkötött férfizoknival érkezik és csókok kiséretében mindjárt be is mutatja őket a törzsasztalnál. A zsírszagú ember alattomban a cipőjét is lehúzza és felpróbál egy keresztmintását. A főerdész feledi előbbi gondolatait s elgyönyörködik a neki háttal álló, s az asztalok fölé mélyen le-lehajló főkönyvelő feleségének mozdulásaiban.

A jelentős férfiak leleplező-dése nem soká várathat magára. Mert a főerdészhez is érkezik egy erősen kifestett hozzátartozó, ki mindjárt a főerdész izmait kezdi simogatni, majd egyre érdeklődőbb lesz. A főosztályvezető asztalához pedig egy kacér öregasszony húzódott, kinek arcáról és fátyoláról szemerkélő púder már finoman bevonta a kultúrmunkás ivópoharát, szipkáját és kabátgombjait. A férfi erős alkoholfogyasztással érzésteleníti magát, míg eléri, hogy felindulás nélkül lélegzi be az esetenként felé szálló púderfuvallatot. Ezalatt a főerdész hozzátartozója is eljutott a lelki elragadtatottság végső határához és most csatakiáltásokat hallat. A főállatorvos a keresztcsíkos zoknik miatt konfliktusba keveredett a feleségével, és a figyelmes hallgató a vitából megtudhatja, hányféle *elszomorító* jelenség lehetséges egyetlen házasság keretén belül.

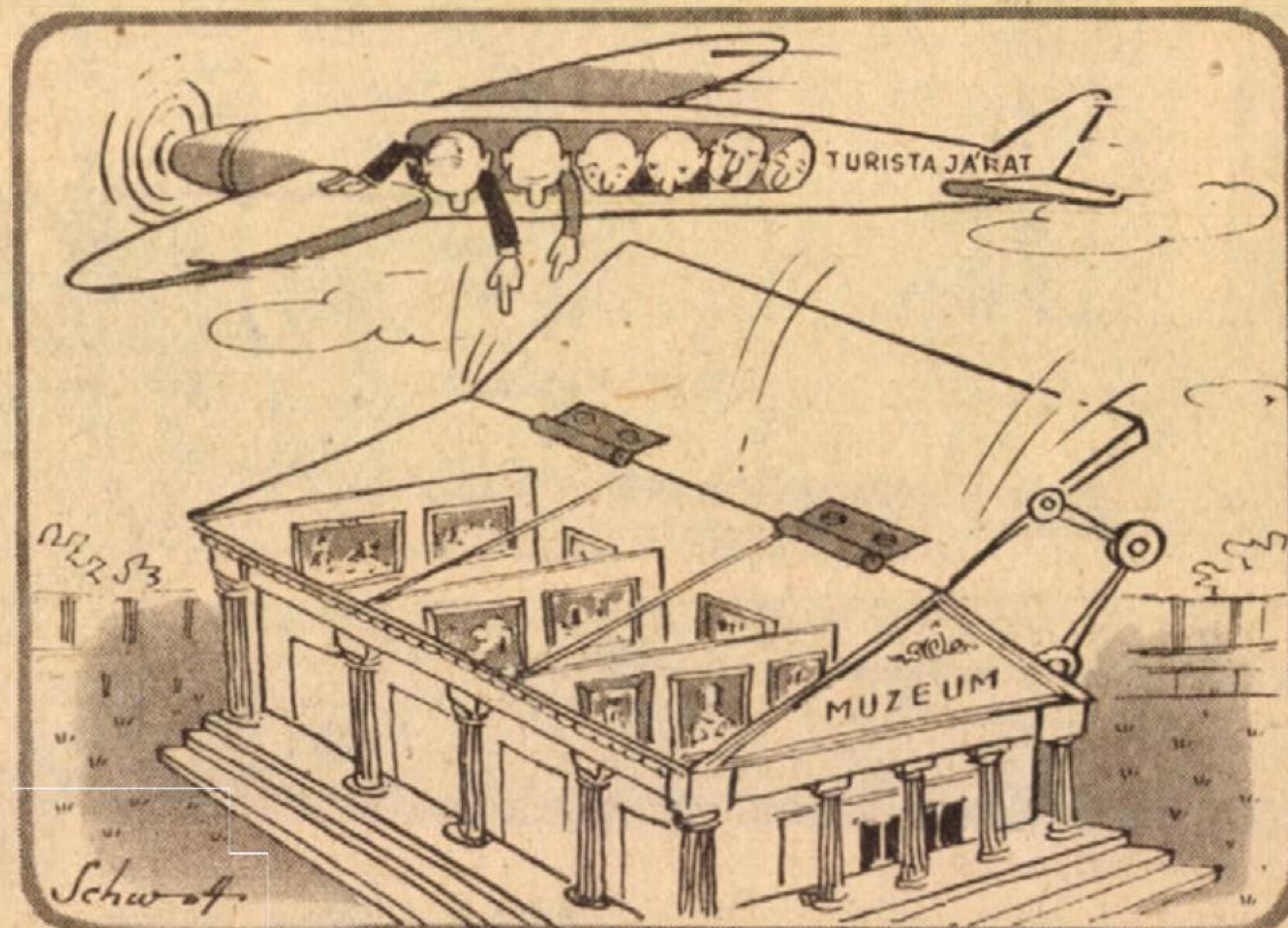
Ezenközben pedig hová lett már a főtanácsos és a nagyságos asszony? Feri csörömpöl a régi poharakkal, s ujját belemártja az újonnan felszolgált italokba, a főerdész csípdes és a művelődési férfi egyszerűen visszafújja a púdert a kacér öregasszonyra.

A jelentős férfiak megsemmisülésének a záróra vet véget. A takarítónő vizes ronggyal bökdösi a lassúbb vendégek bokáját és rájuk fordítja a székeket. A küzdelem másnap kezdődik elölről. Mert a nemesség harcra kötelez . . .

**Somogyi Pál**

## Javaslatunk egynapos túrautakra

Schwott Lajos rajza




– Remek! Ennél a képnél érdemes tovább időznünk . . .

## Az embernek nincs nyugta

Megvallom őszintén, kissé ideges természetű ember vagyok. Már a háború alatt sem szerettem, hogy mindennap megjelent egy plakát, amely felkoncoltatásomat helyezte kilátásba, ha nem jelenek meg itt vagy amott, vagy elbújok, ahelyett, hogy napfényre kerülnék. Nem tudom, mások hogy vannak ezzel, de én már két világháborút megértem és egyiket sem tudtam megkedvelni igazán. Érthető tehát, mennyire örültem azoknak a híreknek, amelyek az általános leszerelést és a világbékét helyezték kilátásba, amibe már lassacskán azok is kezdenek beletörődni, akiknek kardcsörtetés a tanult mesterségük. Most aztán a napokban elolvastam a „Süddeutsche Zeitung" egyik közleményét és megint ott vagyok, ahol voltam. Ez a közlemény tudomásomra hozta, hogy Vasco Garin, jól jegyezzük meg ezt a nevet, Vasco Garin, a portugál kormány küldötte beszédet mondott az ENSZ közgyűlésén. Ez már magában véve sem öröm. De miről szólt ezen beszéd? Ezen beszéd arról szólt, hogy Vasco Garinnak nem tetszik az egész leszerelés, sőt mélységes aggodalommal tölti el őt ez a dolog. Miért? Ezt is megmondta, mert ő nem beszél csak úgy bele a világba, ő egy okos portugál, Vasco Garin. Mert mit csinálunk akkor, így okoskodott az okos-portugál, ha, teszem azt, megtámad bennünket a Mars bolygóról egy jól felszerelt, modern hadsereg és mi már úgy le leszünk szerelve, hogy a zsebkésünk sem lesz kiélesítve? Kiirtanak minket mind egy szálig. Ugye, erre nem gondoltatok, pupákok? mert ti csak folyton a katonai támaszpontok miatt nyafogtok, meg az öreg Adenauer miatt, meg a derék náci tömeggyilkosok miatt, akik most tábornokok, meg miniszterek. De milyen jól fognak jönni ezek a szakemberek, ha a Mars-lakókat kell kinyírni! Milyen jól fog az jönni, ha de Gaulle tábornok is jól begyakorolja magát az atomrobbantásban, és ő is ott lesz a gáton, ha a Mars hadserege elözönli a Földet! Ez a főveszély, barátaim és nem a német revanspolitika, vagy az a néhány ábrándos üzletember a New York-i tőzsdén!

Körülbelül így beszélt Vasco Garin és nekem azóta ismét oda a nyugalmam. Állandóan az eget kémlelem, nem jelentek-e már meg a Mars atompilótái és ha a szomszédban leesik egy tepsi, szívrohamot kapok, mert azt hiszem, máris elkezdődött a támadás. És ez még semmi! Ugyanis a Marson kívül még létezik néhány bolygó: Merkur, Venus, Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus, a Plútóról nem is beszélve. És akkor még itt vannak a planetoidák és állócsillagok. De még mindig nem végeztünk, mert a mi Naprendszerünkön kívül még számtalan más Naprendszer is létezhetik és ezek mind hadsereget küldenek ellenünk és Vasco Garin ellen. Meg tudom érteni az aggályait. Össze kell fognunk! Ezért azt ajánlom, vegyék be az ENSZ-be a Kínai Népköztársaságot is. Legyünk minél többen!

**Gádor Béla**

### A legmagasabb csillagvizsgálón

Beier-Red rajza a „Neues Deutschland"-ból




### Félfogadás

Vasvári Anna rajza




– Szerintem jövőre a kutya sem hord hétnyolcados kosztümöt . . .

## Fenntartott hely-javaslatunk...

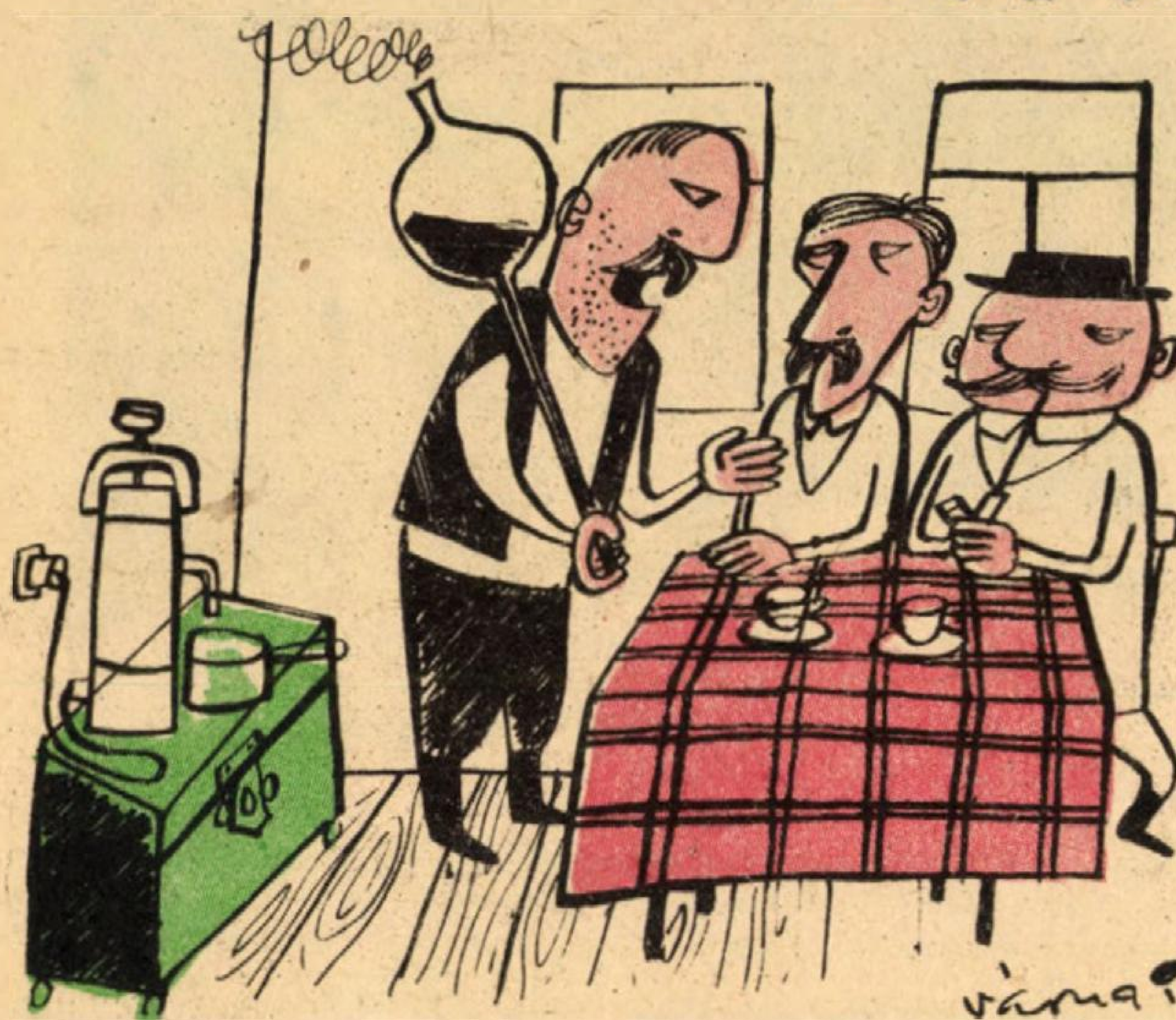
Szür-Szabó József rajza




*...az iskolába igyekvők részére.*

## Terjed a fekete-fogyasztás falun

Várnai György rajza



– Na, sógor, igyék még egy duplát!

## Kis kalandok A NAGY BUDAPESTEN

Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Bolgár nő vagyok, de élénk kapcsolatot tartok fenn Magyarországgal. A férjem ugyanis magyar. Amikor még csak udvarlói rangot viselt életemben, sokféle ígéretet tett – mint az udvarlók általában. Többek között azzal kecsegtetett, hogy ha feleségül megyek hozzá, elvisz a hazájába és megismerhetem a szép Budapestet. Erre szó nélkül a nyakába borultam és kimondtam a boldogító igent.

Elérkezett a nagy nap. Férjem büszkén kijelentette:

– Viszlek Budapestre!

És vitt. Gyanúsnak találtam, hogy utazás előtt magyar–bolgár szótárt vásárolt. A határon minden kiderült: férjem csak törve beszélte az apanyelvét.

– Én magyar, de gyenge beszél magyar, apa magyar, anya bolgár – így mutatkozott be az előzékeny magyar vámtiszteknek.

Budapesten egyik ámulatból a másikba estem. Különösen elragadónak találtam a nőket. De úgy látszik a férjemnek is nagyon tetszettek: minden csinos nő után megfordult. Amikor ezért szemrehányással illettem, zsörtölődve válaszolt:

– Ennyivel igazán tartozom a honfitársnőimnek!

Budapesten nagyszerű programokat csináltunk. Kedvenc műsorszámunk a kirakatnézegetés volt. Ha nagyon belebámészkodtam a csodálatos női holmikat kínáló kirakatba, férjem gyorsan elcipelt onnan.

– Múzeumba menjünk! – javasolta.

Nem volt nehéz átlátni a szitán: a múzeumban kiállított tárgyakat nem lehet megvásárolni.

De azért elvitt egy áruházba, ahol kalapokat nézegettem. Hosszas és gondos szemlélődés után kiválasztottunk egy beige-színű hetyke kis kalapot.

– Olyan mint egy álom – lelkesedett a férjem és gavallérosan kifizette.

Büszkén vonultam ki szerzeményemmel, amely máris a fejemen pompázott. De nem sokáig örülhettem neki, mert a Rákóczi úton összetalálkoztam egy szófiai barátnőmmel. Büszkén mutogattam a pesti csodát, mire megkérdezte:

– Hol vetted?

– Áruházban.

Fintorgott.



– Igazi divatos kalapot csak a Váci utcában vásárolhatsz. Ez bizonyára tavalyi modell.

Csaknem sírva fakadtam, de hamarosan megvigasztalódtam. A Váci utcában sétálva ugyanis, pont ilyen kalapot pillantottam meg az egyik fényes kirakatban. Csak az ára volt más: kétszerese az én áruházi kalapomnak.

Két vidám hét után összecsomagoltuk bőröndjeinket és budapesti emlékeinket.

– Ugye máskor is elhozol az óhazádba? – gügyögtem a férjemnek.

– Örömmel – válaszolta.

És mosolyogva tette hozzá:

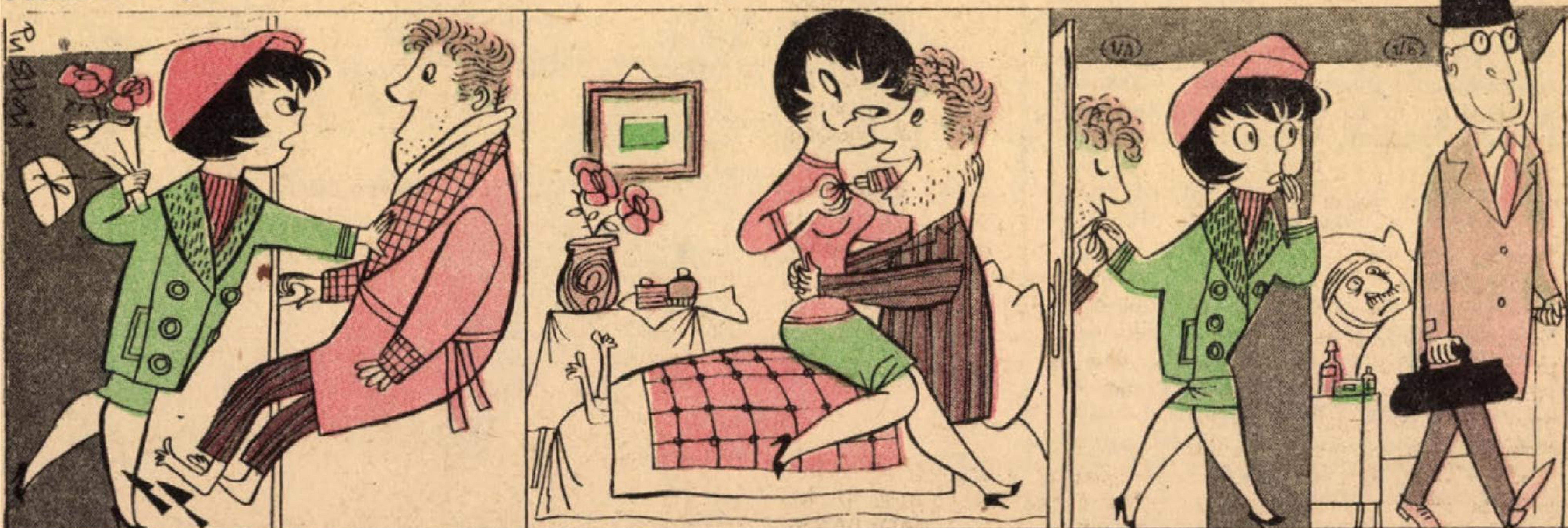
– Ahogy hazaérünk Szófiába, szorgalmasan elkezdem a magyar nyelvleckéket. Nem akarom, hogy legközelebb szégyent valljál velem a honfitársaim előtt.

**Emilia Zenková**

**(Fordította R. J.)**

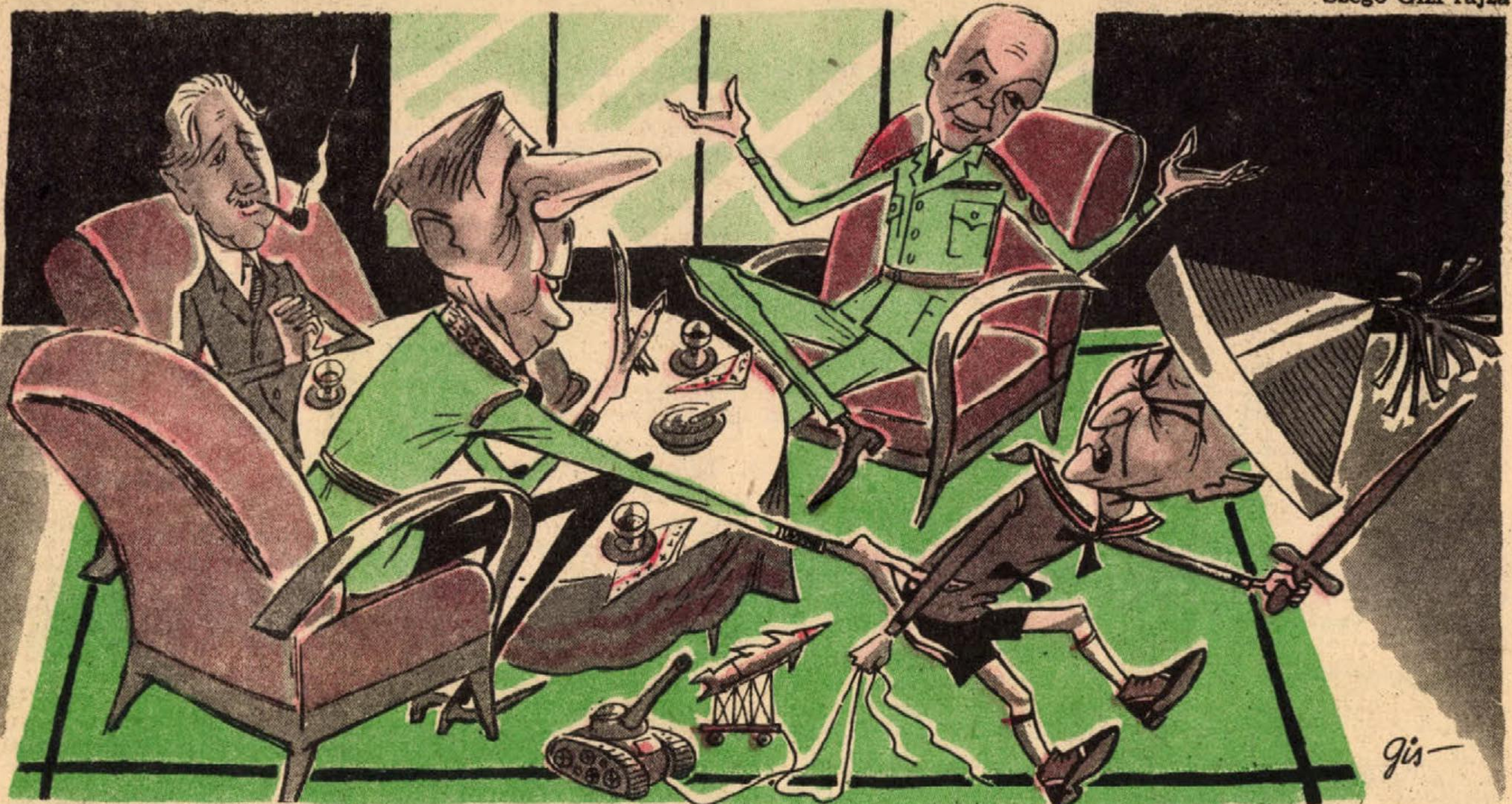
## Julcikát beteglátogatásra küldték

Pusztai Pál rajza



## Nyugati csúcstalálkozó

Szegő Gizi rajza

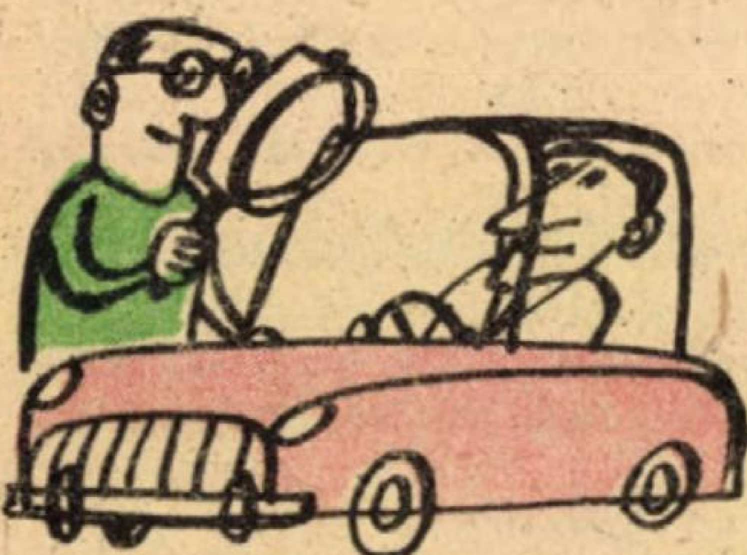


– Konrádka, ha rossz leszel, nem maradhatsz a szobában, amikor a felnőttek beszélgetnek...

## Kísérleti ember

Olvastam az újságban, hogy egyes újfajta szövetek kipróbálására öltönyöket készítenek és bizonyos kísérleti alanyok vígan hordják az ingyen kapott ruhákat. Arról is beszámoltak lapjaink, hogy néhány újonnan felépített lakást különböző nyugati cégek műanyaggal rendeztek be ingyen, hogy a gyakorlat eldöntse, miként válik be a műanyag.

Bevallom, az ilyen hírek ol-



vasása után, bizonyos irigységgel töltött el annak a gondolata, hogy lám, akadnak még szerencsés emberek, akik munka nélkül juthatnak remek dolgokhoz. Az irigység nem hagyott nyugodni, nyomban illetékesekhez fordultam és nemsokára kineveztek állami kísérleti alanynak; félévi próbaidőre. Nem akarok hetvenkedni, de nagyon jó dolgom volt. Vadonatúj kísérleti öltönyben feszítettem, kísérleti cipőben róttam az utakat, pompás műanyag-tárgyak vettek körül kísérleti lakásomban. Később az egyik gyár újfajta autótípusát próbáltatták ki, természetesen velem. A boldogságra sem volt különösebb gondom, az akkoriban felállított Menyasszonyok Iskolája hozzám küldte kísérletre a férjhezmenni szándékozó fiatal lányokat.

Az első viharfelhő akkor jelentkezett, amikor be kellett járnom a Pengegyárba szakállasan, hogy kipróbálják rajtam az új pengék élét. Néhány ragtapasszal megúsztam a dolgot. Az sem volt nagyon ínyemre, ha a vendéglőben az én gyomrom kontójára próbálták ki a békacomb elkészítésének újfajta módját, akkor is sokan kinevettek, amikor a Szabószövetkezet újszerű, egyszárú nadrágjában az utcára mentem, dehát a boldogság sohasem tökéletes. Végeredményben azonban szerencsésnek érezhettem magam, semmire nem volt kiadásom, így pénzemet hiánytalanul berakhattam egy újtípusú takarékba.

Egy szép napon bekövetkezett a tragédia. (Mindig szép napon történnek a tragédiák.) Behívólevelet kaptam egy kórházba, ahol újfajta nylon-műszívet, plasztik-műtüdőt és orlon-vesét próbáltak ki rajtam...

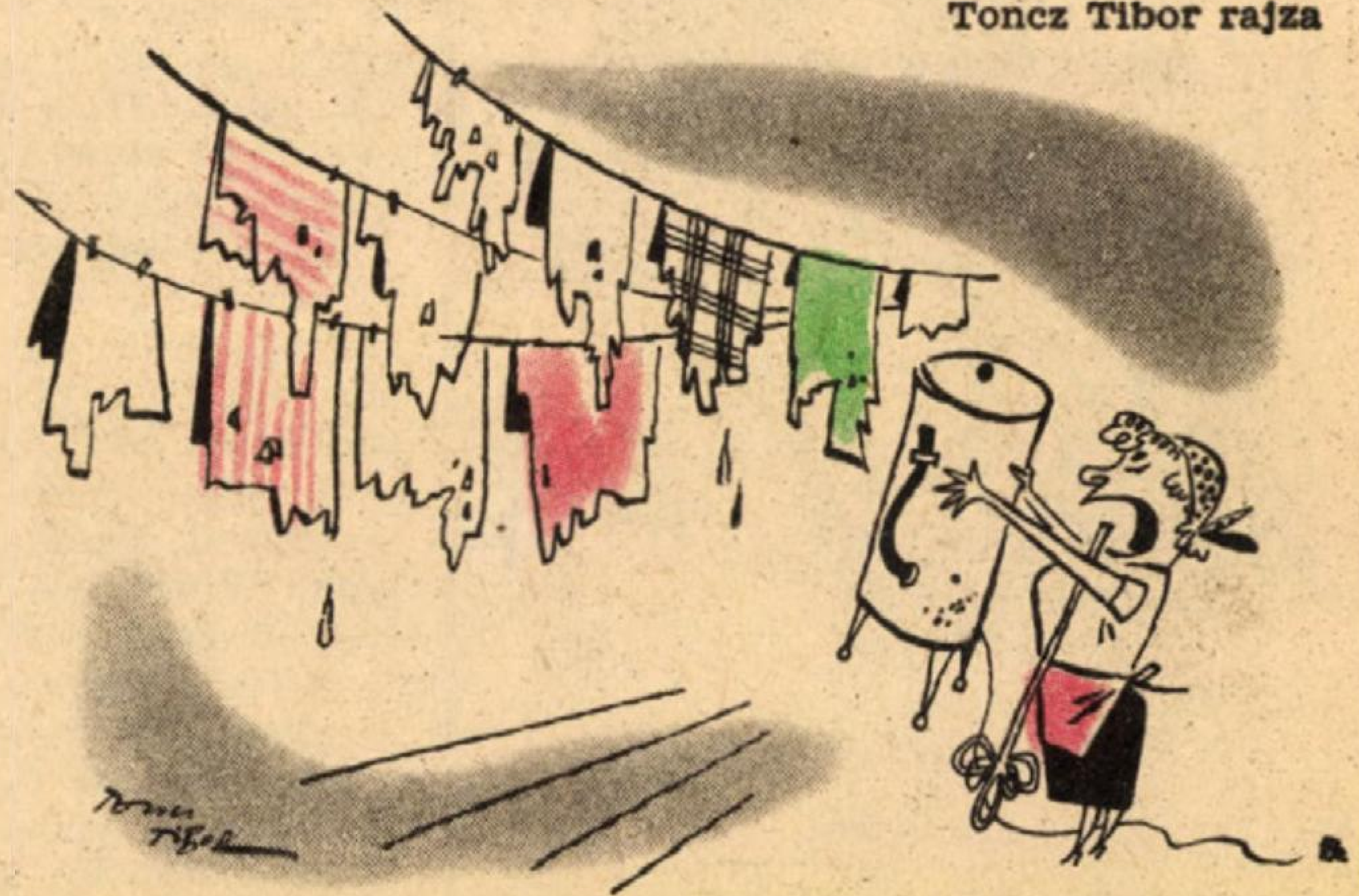
*

Ezeket a sorokat a pokolban írom, ahol újfajta üstöket vezetnek be és rajtam próbálják ki az elsőt.

**Tardos Péter**

## Műszaki hiba

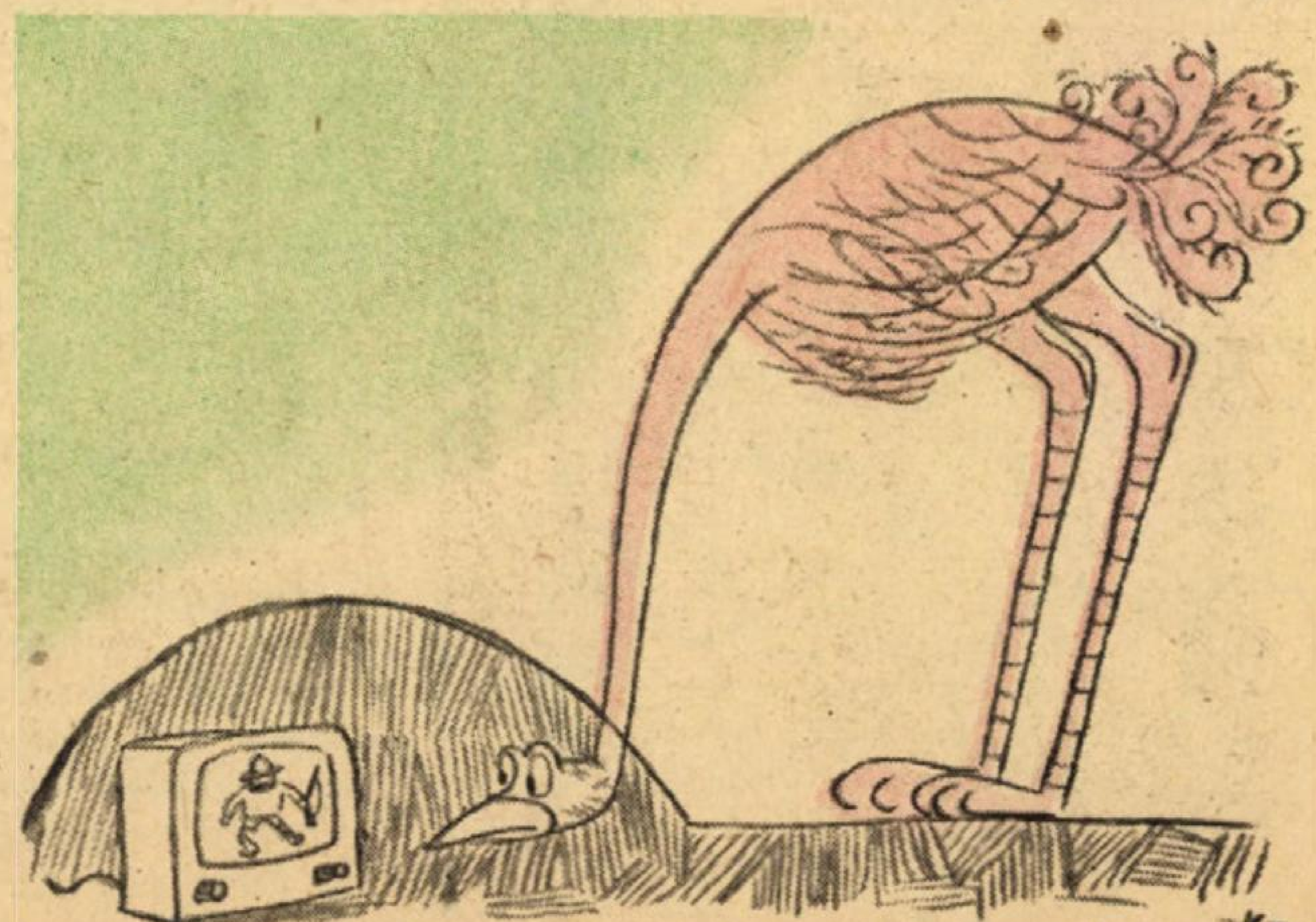
Toncz Tibor rajza



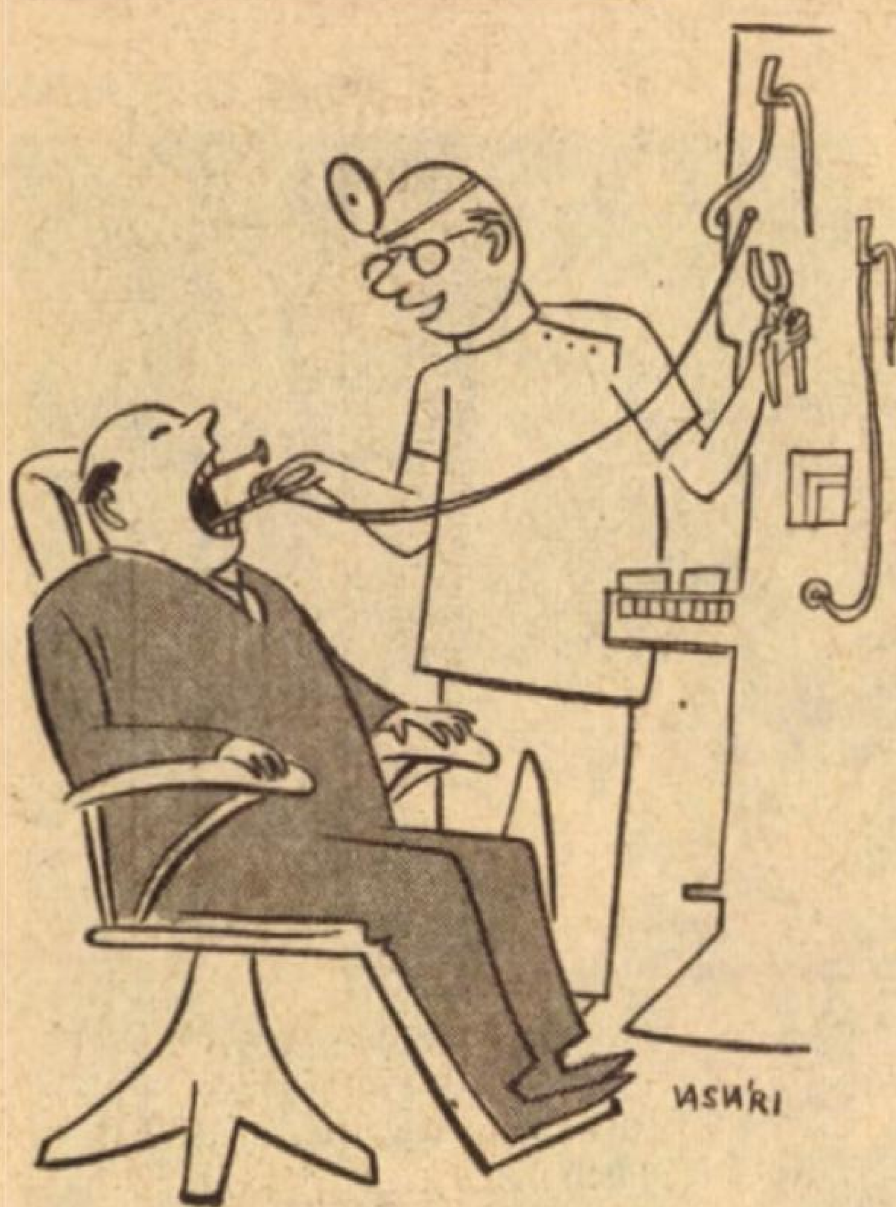
– Látod, te haszontalan mosógép, mit csináltál?!

## Civilizált strucc

Kaján Tibor rajza

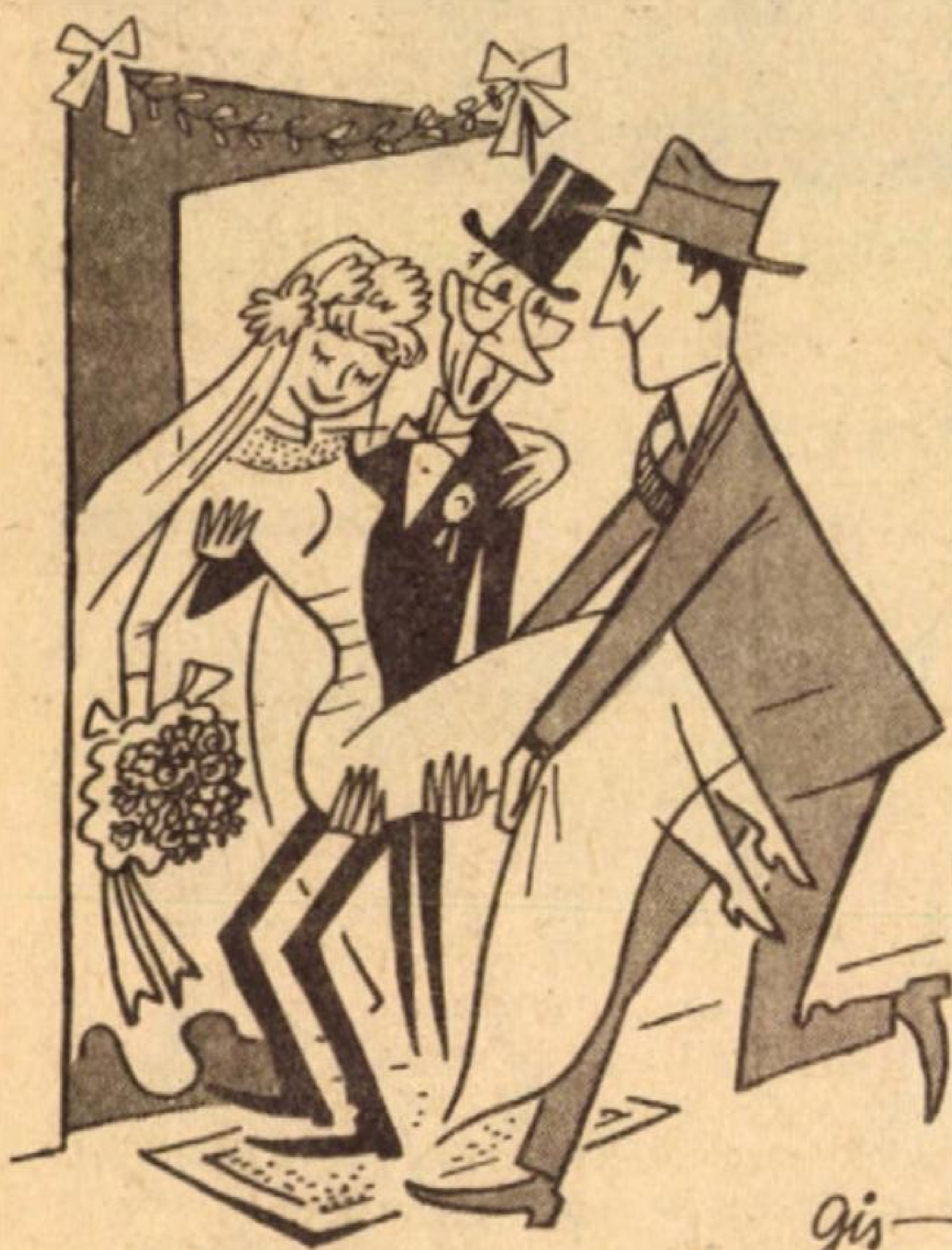


## Fogorvosnál



– Miért ilyen szótlan ma?

## Megalapozott házasság



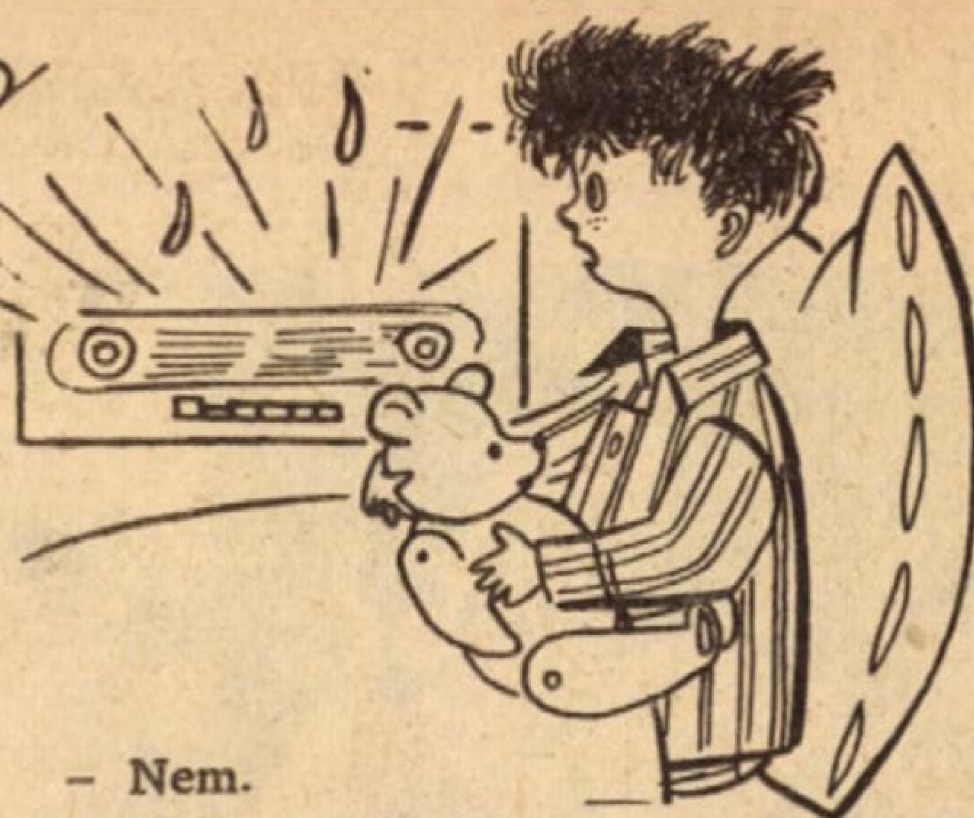
– Ha megengedi, segítek! . . .

## A legújabb formabontás



– Ropogós a perec?

# A GONOSZ ÓRIÁS (Rádiómese)



Jó estét, gyerekek! Remélem, ágyban vagytok már. Ma este a gonosz óriásról mesélek nektek.

Élt egyszer, messze, messze, hetedhétországon is túl, egy sötét erdő közepén egy gonosz óriás. Félelmetes erdő volt ez, huhogott benne a bagoly, suhantak a kísértetek, dülledtszemű szörnyek ugrottak neki a védtelen vándor torkának, és úgy süvített benne a szél, mint amikor egy csontváz gerincét fűrészelik. Siiiiii, siiiiii . . . Bizony, Pisti, Laci, Panni! Sok szegény vándor lelte halálát ebben a szörnyűséges, iszonyatos, borzalmas erdőben, jobban is tette volna, ha otthonmarad és megtanulja a leckéjét. Ebben a rémséges erdőben könnyű ám eltévedni, de a gonosz óriást mégis meg lehet találni. Rengeteg koponya és másféle csont hever az óriás tanyája körül, és ha jól figyeltetek volna az iskolában a tanító bácsikra és nénikre, akkor tudnátok is, miféle csontok ezek. Hogy ne sokat törjétek a kis buksitokat, megmondom én is. Gyerekcsontok ezek, mert ez a csúnya rossz gonosz óriás kisgyerekekkel táplálkozik. Leharapja a kisgyerekek fejét, ham, ham, szegénykéknek csöpög a vérük, pity, pity, pity, akkor aztán a gonosz óriás lenyeli őket, mert nagyon torkos ám. Látjátok, milyen csúnya dolog a torkosság? A sok-sok vért a gonosz óriás a vértengerbe folyatja, itt teremnek a vérnarancsok és itt ugatnak az égőszemű, élesfogú vérebek is. Itt szokott a gonosz óriás reggelenként vérfürdőt venni. Ti is mosakodjatok minden reggel, de vízzel és szappannal, ne úgy, mint a gonosz óriás.

Egyszer egy szép napon arra vetődött Ravasz Pisti, egy kedves, okos kisfiú, akinek csak az volt a baja, hogy az eszét nem mindig használta jóra. Most is éppen azért ment világgá, mert intőt kapott magatartásból és emiatt nem mert hazamenni. Amint ballagott az erdő mélyén, félelmetesen huhogtak neki a baglyok, ő azonban azt mondta nekik, hiába huhognak, úgysem mutatja meg otthon az intőt. A kísérteteknek azt mondta, hogy nem hisz bennük, a dülledtszemű szörnyeknek pedig azt, hogy még nem tanulta őket. Így aztán minden baj nélkül eljutott a gonosz óriás tanyájára, a vértenger partjára. Meglátta őt a gonosz óriás, megfogta, felemelte és már éppen le akarta harapni a fejét, amikor a kisfiú így szólt:

– Jó étvágyat, kedves óriás bácsi, és ne haragudj rám, ha majd ég a nyelved és a torkod. Megmondom őszintén, méregerős paprikát ettem reggelire és csíp mindenem.

Az óriás kezében megállt a gyerek.

– Jó, hogy szólsz! – mondta dörgő hangon. – A múltkor egy sovány gyerek hegyes bordája akadt a torkomra. Megvárom, amíg a paprika ereje kiszáll belőled.

Ezzel rábízta Pistit egy véreb gondjaira. Pisti bizony törte a ravasz fejét, hogy mit csináljon. Az emberevő óriástól hiába vár irgalmat, egy jó falat hiába könyörög az ínyencnek. Megkérdezte ekkor a vérebet, hogy mit szokott csinálni az óriás reggelente reggeli előtt.

– Vérfürdőt vesz – mondta a véreb.

– Hol? – kérdezte Pisti.

– Itt a parton.

– Beljebb nem megy?

– Nem.

– Miért nem?

A véreb ezt is megmondta, és Pisti hosszasan elgondolkozott.

Amikor másnap az óriás megkérdezte tőle, hogy csíp-e még, Pisti azt mondta, hogy már egy csöppet sem csíp, minden tagja gyenge és porhanyós. A gonosz óriás elégedetten nyalta meg a szája szélét.

– Jól van, fiam – mondta csámcsogva – az őszinteségedért teljesítem utolsó kívánságodat.

– Engedd meg – mondta meghatott hangon Pisti, – hogy elbúcsúzzam kilenc kis pajtásomtól.

Az óriás felfigyelt.

– Kilenc pajtásod? Hol vannak?

– Ott vannak a vértenger közepén egy kis szigeten.

Az óriás nem szólt egy szót sem, mert nagyon körmönfont volt, csak még egyszer végignyalta a száját a kínálkozó pompás lakoma reményében.

– Jól van, fiacskám – mondta szeretettel – magam viszlek oda csónakon, ott majd elbúcsúzhatsz kispajtásaidtól.

Nagyot lélegzett a falánk óriás, nagyokat nyelt, a nyelvével szinte már érezte az ízletes gyermekcsigolyákat.

Beszálltak egy nagy hatalmas csónakba, akkora volt, mint egy hajó. Az óriás evezett, Pista pedig ott kuksolt a csónak fenekén. És amikor az óriás nem nézett oda, előszedte a bugylibicskáját és nagy csendben óvatosan egy lyukat fúrt a csónak fenekébe. Csak úgy tódult a vér a csónakba, s mire az óriás észrevette, akkor már süllyedni kezdett a csónak.

– Jaj, mi lesz velem, segítség! – jajgatott rémülten az óriás. Félelmében elkezdett ugrálni, ettől megbillent a csónak és még több vér ömlött bele. Ravasz Pista hatalmas fejessel beugrott a vértengerbe és a part felé kezdett úszni. A csónak rohamosan süllyedt, az óriás borzalmas hangon kiabált segítségért, de mivel nem tudott úszni – ezt kottyantotta ki a véreb Pistinek – elmerült és szörnyű haláltusában megfulladt. Csak bugyborékok jöttek fel a vértenger színére, glub, glub, glub.

Pista szépen kiúszott a partra, majd ráuszította a vérebeket a dülledtszemű szörnyekre, s amíg azok egymás belét tépték, kifutott az erdőből és egyenesen hazafutott. Megmondta, hogy intőt kapott magatartásból, mivel azonban elpusztította a gonosz óriást, csak egy kicsit kapott ki az intőért.

Jegyezzétek meg gyerekek; jól kell viselkedni az iskolában, hogy szüleiteknek és tanítóitoknak örömet okozzatok. Nem jó dolog az az intő, de ha már kaptatok, mutassátok meg anyukának. És ne feledkezzetek meg az egészséges sportolásról, tanuljatok meg úszni, mert különben úgy jártok, mint a gonosz óriás, aki vérbefulladt.

A mesének vége. Aludjatok jól, álmodjatok szépeket. Jó éjszakát gyerekek, jó éjszakát . . .

**Feleki László**

## Tabló




Bató Géza rajza




*A* mi gyárunk műhelyrészlegében emberemlékezet óta nem láttuk az igazgatót. A dolgozók ajakán ezernyi legenda szövődött a személyével kapcsolatban.

Kazacsai szaktársunk megbízható értesülései szerint az igazgató negyven év körüli, hollófekete hajú férfi, kicsit elálló tapsifülekkel. Kellemes baritonja van és tízóraira ásványvizet iszik, kétszersülttel.

Egy másik szemtanú, Barabás azt állítja;

– Tavaly, január 17-én, reggel negyed kilenckor, előttem ment át az udvaron. Huszonkét másodpercem volt, hogy szemügyre vehessem. Sovány, aszketikus külsejű embernek ismértem meg, markáns vonásokkal, álmodozó kék szemekkel. Sőt, még azt is láttam, hogy egy kicsit hajlottan jár és hallottam a dallamos köhögését.

Erre a személyleírásra már többször rácáfolt Koltai, aki bebizonyította, hogy az említett január 17-i reggelen erős köd volt és a rossz látási viszonyok miatt nem fogadható el Barabás szaktárs leírása.

Hosszabb töprengés után elhatároztam, hogy magam fogom felderíteni a rejtélyt. Egy délelőtt bekopogtam a titkárnőhöz, a szép Pozsgainéhoz:

– Az igazgató kartársat szeretném látni.

A szép Pozsgainé szelíden válaszolt:

– Jelenleg házon kívül van. Különben is külföldi vendégekkel tárgyal odabent. Azonkívül az előbb csengetett, hogy menjek be hozzá, mert diktálni fog. Egyébként pedig elment a minisztériumba.

– Akkor pedig megvárom – feleltem könnyedén. Megágyaztam az iratszekrényben és lefeküdtem. Hősi elszántságomat végül is siker koronázta: néhány hét múlva kiüzent az igazgató, hogy hajlandó megmutatni magát nekem, mint műhelybizalminak.

– A következő holdtöltekor legyen éjfélkor a Kamaraerdőben. A főúttól számított negyedik bükkfánál várja önt az igazgató kartárs – súgta fülembe a szép Pozsgainé.

Az említett időpontban, óvatosan, hasoncsúszva megközelítettem a terepet.

– Jelszó? – hangzott a fák mögül.

– Aranygaluska – suttogtam rekedten az izgalomtól.

– Jöhet! – lehelte az árnyék.

Végre ott állt előttem Ő. Fekete lebernyeg takarta el az arcát.

– Mit akar tőlem? – kérdezte fojtott hangon.

– Látni szeretném – nyögtem.

– Majd egyszer ... talán ... – sóhajtott halkan.

Nem bírtam tovább. Egyetlen rántással letéptem a leplet. Iszonyat. A szép Pozsgainé mosolygott felém és így szólt:

– Az igazgató kartárs üdvözletét küldi, de nem ért rá eljönni személyesen.

*Galambos Szilveszter*

## Esküvő 1960.

Toncz Tibor rajza



## El kell a keretet költeni

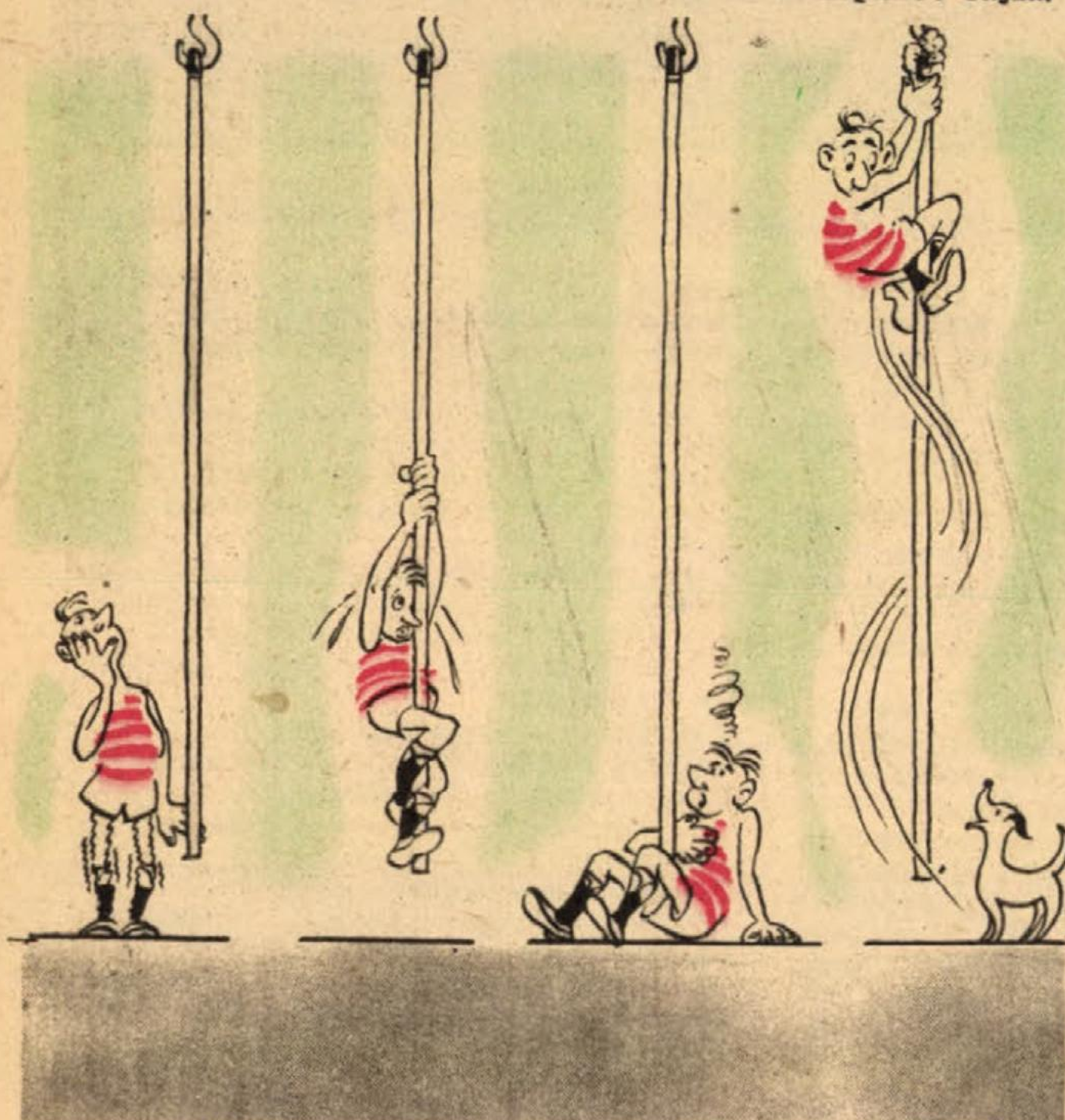
Várnai György rajza




– Maguk miért nem rendeznek kiállítást?
– Megúsztuk! Valaki elsikkasztotta a kiállításra tervezett összeget...

## A sportember

L. és J. Cserepánov rajza.



## A humor könyvéből

MARIA MENEGHINI-CALLAST, a gyönyörű hangjáról és példátlan botrányairól egyformán híres énekesnőt nemrég egy fesztiválra akarták szerződtetni. Az énekesnő 10 000 dollárban szabta meg fellépti díját, majd az elképedt igazgatótól megkérdezte: kik lennének partnerei a fesztiválon? Három tenorista nevét sorolta fel az igazgató, de Callas mindegyiknél tagadóan rázta meg a fejét.

– Miért nem akar ezekkel fellépni? – érdeklődött az igazgató.

– Mert nem elég szerények! – hangzott a művésznő felelete.

HELTAI JENŐ egyszer társszerzőségben vállalta a megbízást egy operett szövegének megírására. A jelentéktelen szerzőtárs feltételezett szorgalmával akarta ellensúlyozni a színház Heltai zseniális lustaságát. A szerzőtárs mindjárt az első összejövetelen bejelentette:

– Már majdnem elkészültem az első felvonással!

– Ilyen hamar ment? – csodálkozott Heltai. Mire a szerzőtárs csakugyan olvasni kezdte az általa elkészített szöveget:

„Egy nyári lak szobája. A nyitott ablakon át aranysárga búzamezők látszanak. Bárányfelhők kergetőznek a kék égen. Mikor a függöny felgördül, elhalkul az aratók dala."

– És aztán?! – sürgette Heltai.

– Aztán, aztán! – méltatlankodott a szerzőtárs. – Valamivel önnek is hozzá kell járulni a szöveghez...

EINSTEIN, a nagy természettudós, passzionátus muzsikus létére előadóművészek társaságában kívánt hegedülni. Sikerült megnyernie Artur Schnabelt, az akkori zenevilág legjobb Beethoven-tolmácsolóját, aki Einstein kíséretével készült koncertjére. A taktussal azonban minduntalan baj volt, úgyhogy Schnabel egyszer türelmét vesztve, kifakadt:

– Einstein, Einstein, hacsak négyig tudna számolni...!

## Abroncs-szoknya a divat

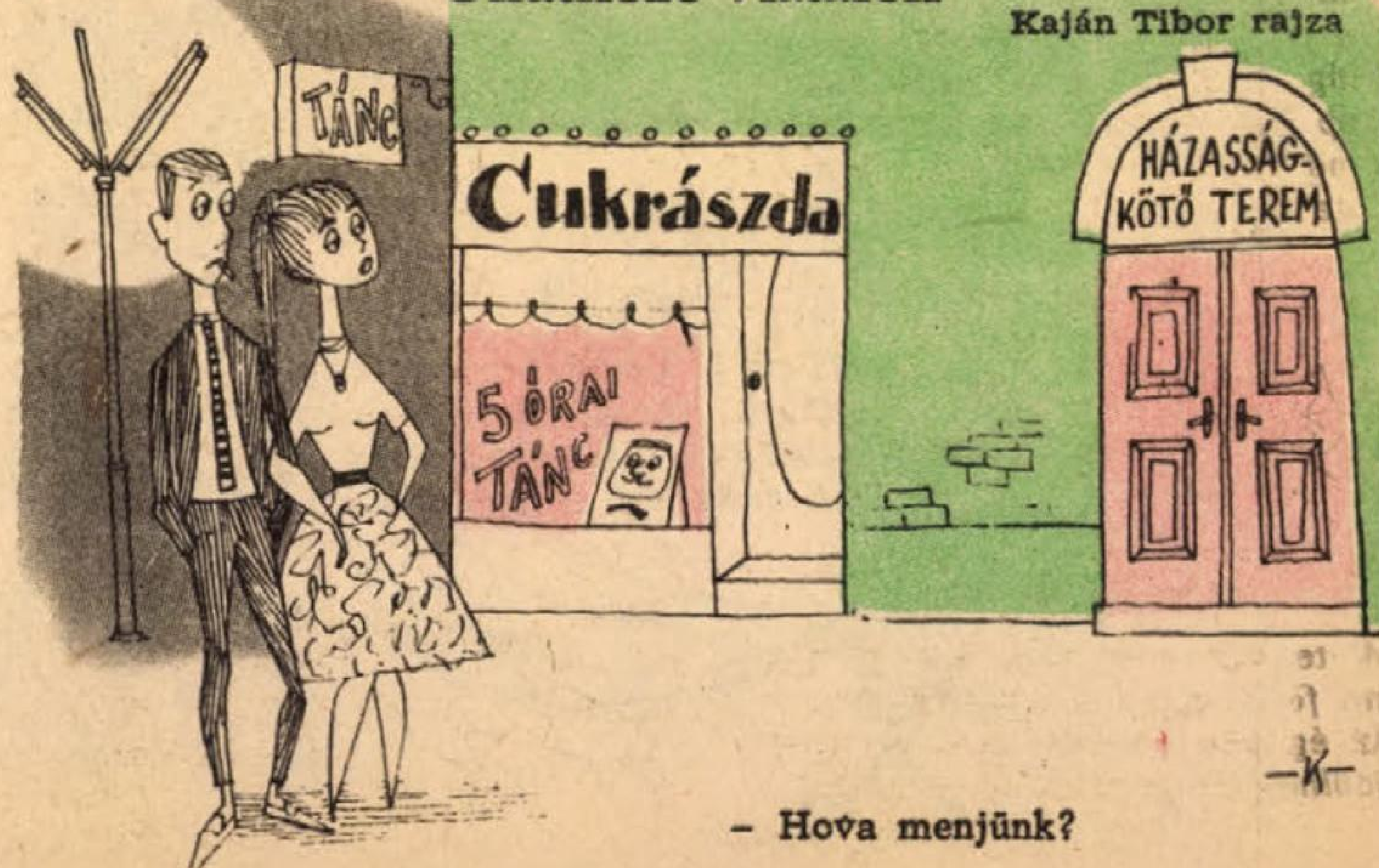
Sándor Károly rajza



– Na, hogy áll nekem?

## Unatkozó fiatalok

Kaján Tibor rajza



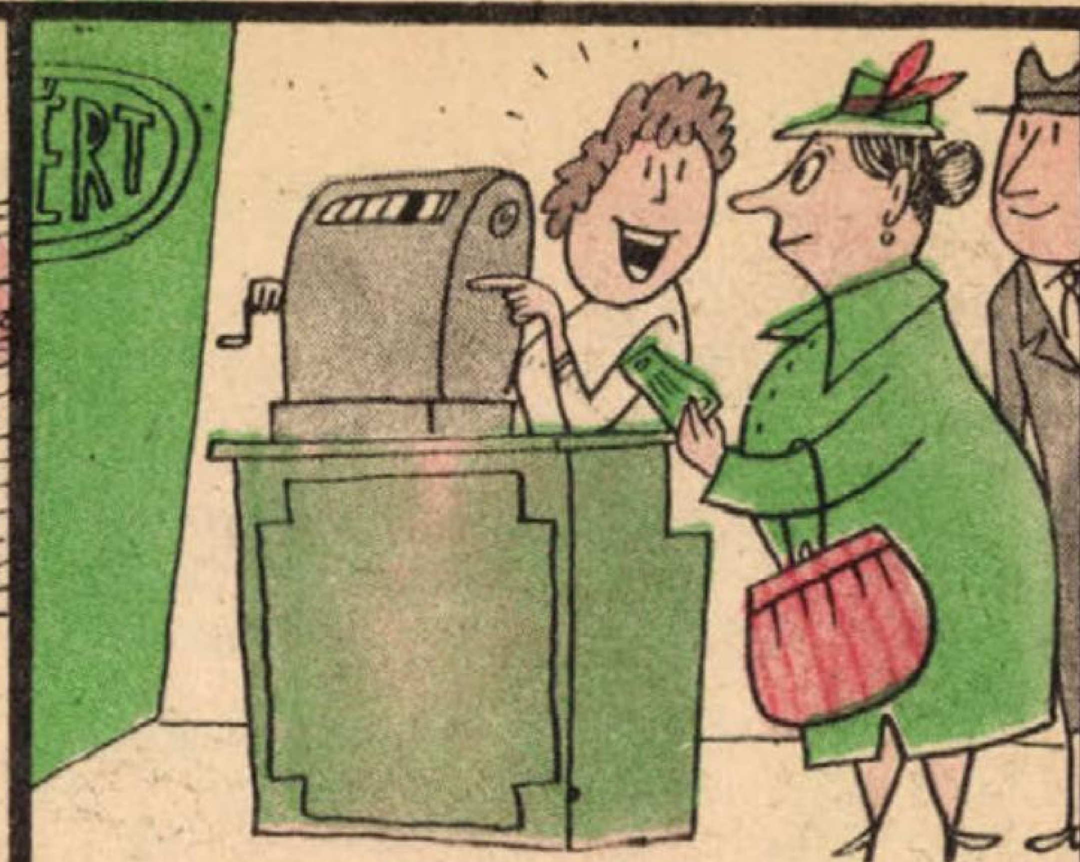

– Hova menjünk?

# HISZI A PISZI!

Sándor



– Nahát, ennyi postaláda...




– Már tegnap, zárás után, beletettük az egész napra szükséges papírszalagot...



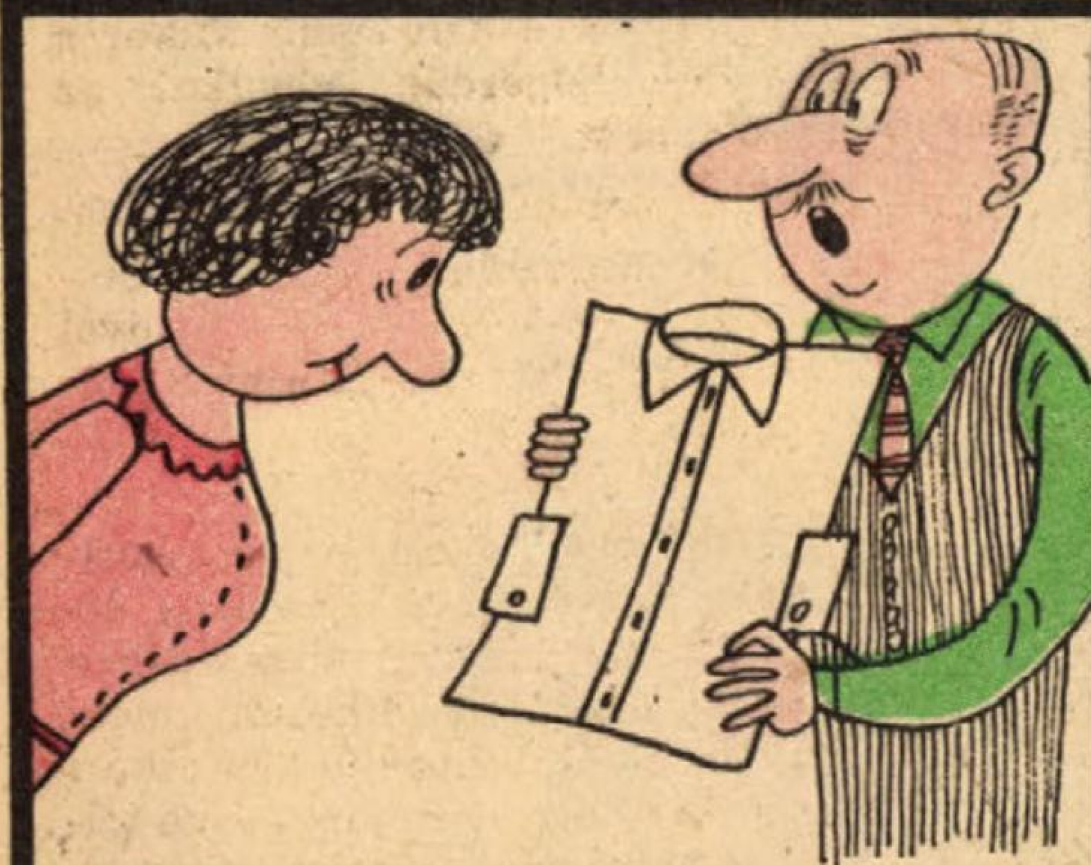
Tessék csak beülni! Majd akkor megyek a garázsba váltani, ha nem lesz utas...



– Hát persze, hogy vissza tudok adni! Ha tetszik, néhány százast is felválthatok!



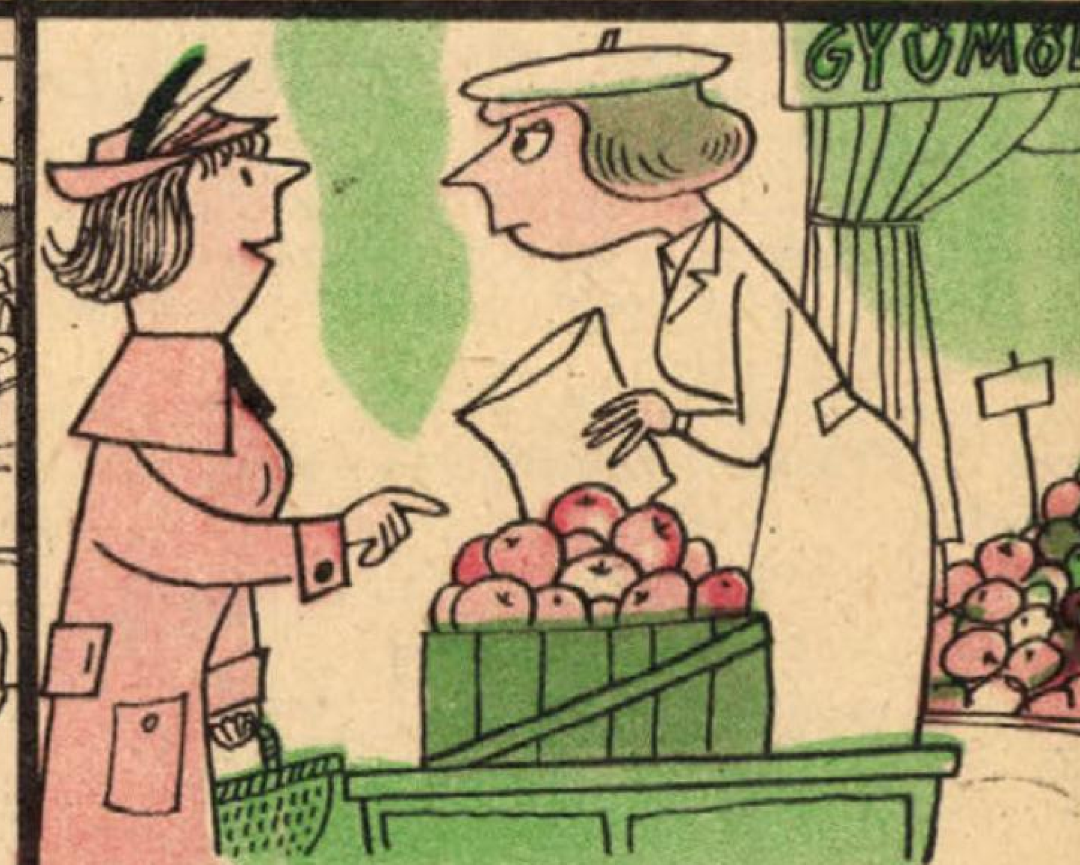

– Hogy van-e gőzünk? Hajjaj, amennyi csak kell. Azonkívül az előírt mennyiségű kávét is belefőztük a duplába!



– Anyukám, visszaviszem ezt az inget. Túl erősen varrták fel rá a gombokat!



– Meg leszenek lepve! Ez a kocsi indul!



– De ne a kirakatból tessék adni, mert ott sokkal csúnyább gyümölcs van!

## törpe versek

### Sport



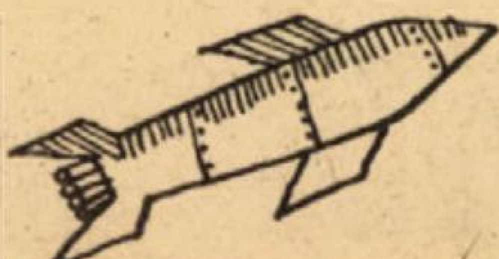
*A másodpercek, centiméterek*
*s a gólok csúcsokat teremtenek.*
*Világcsúcsok és vándorserlegek,*
*szép érmek közt javaslatom lebeg:*
*Minden ország csapatversenyre kél*
*s az győz, ahol több boldog ember él!*

### Szabálysértés



*Hullatják lombjukat a nyírfák,*
*ritkul a som-bokor, a birs-ág.*
*A fák Pesten is szemetelnek —*
*hát őket nem terheli bírság?*

### Csodálatos kor



*Mi tegnap még titok volt, idegen,*
*ma földi gép fut égi úton át.*
*Az ég kék partján, csillag-szigeten,*
*üdülnek majd a vidám unokák.*

**Bródy László**

## a bűnös



Most állították fel Londonban Sir Walter Raleigh szobrát. Az illető 1618-ban halt meg, egy akkoriban eléggé járványos betegség következtében: lefejezték. Sir Walter katona, felfedező, államférfi és író volt, több történelmi munkájával maradandó hírnevet biztosított magának a történetírásban. Szobrának felállítása ellen most mégis sokan tiltakoztak, s tüntető felvonulást is rendeztek. Nem összeesküvéssel vádolták, mint annak idején, hanem azt rótták terhére, hogy ő honosította meg Angliában a dohányzást. A felvonulást Hubert Little tiszteletes úr, a Nemdohányzók Nemzeti Szövetségének titkára vezette. A felvonulók közé ellenséges elemek is beszivárogtak, de leleplezték magukat, amikor tüntetés közben rágyújtottak.

*Ilf és Petrov*

# EGY KÖZÖNSÉGES IKSZ

Vitalij Kapitulov tudott legtöbbet a sors igazságtalanságáról az egész világon.

Aránylag fiatal kora ellenére erősen kopaszodott. Már ebben magában megsejdítette az igazságtalan nemezist.

— Így van ez, könyörgöm — szokta mondani kesernyés mosollyal. — Nem tudják megbecsülni az embereket minálunk. Miattuk kopaszodott meg az általam képviselt kultúregység. Ha én nyugodtan élhettem volna, vajon kopasz lennék, ha szabad kérdeznem? Mi az, hogy kopasz? Olyan dús hajam lenne, de olyan!

És ezeken a szavakon senki sem csodálkozott. Mindenki hozzászokott, hogy Vitalij örökké panaszkodott a környezetére.

Reggel, amikor tízórai, mély alvás után felébredt, azt mondta a feleségének:

— Csodálatos, mennyire nem értenek nálunk ahhoz, hogy megbecsüljék az embert, egyszerűen nem tudnak értékelve viszonylani az emberhez. Nem tudnak és nem akarnak!

— No jó, elég volt már — válaszolta a felesége.

— Te is olyan vagy, mint a többi. Nem engeded, hogy kibeszéljem magam, kifejlesszem a gondolataimat. Tegnap Ogorodnyikovék tizenegy óráig kornyikáltak a fülembe azzal a harmonikával, kiszedték az idegeimet. Persze, amíg él az ember, addig nem törődik vele senki. Majd ha meghalok, akkor fogják megérteni, milyen embert vesztettek el, milyen kultúregységet nem tudtak megbecsülni!...

— Ne beszélj ilyeneket, Vitalij — sóhajtozott a felesége. — Nem szabad.



— Meghalok, meghalok — hajtogatta Kapitulov. — Majd akkor ugyanezek az Ogorodnyikovék azt fogják mondani: „Nem becsültük meg Kapitulovot, kizsigereltük az idegeit ezzel a harmonikával, jaj nekünk!” Te is ezt fogod mondani: „Nem kíméltem meg az uramat, jaj nekem!”

Az asszony sírvafakadt és esküdözött, hogy meg fogja becsülni. De Vitalij nem hitte el.

— Az emberek vadállatok — mondta —, és te is az vagy. No, látod, most beijedtél a felelősségérzettől és a nyakamra bugyolálod ezt a sálat. Ugyebár, tegnap nem kötötted a nyakamba, nem akartál óvni a meghűléstől? Persze, mindig ilyenek az emberek. Meghűlök és elpatkolok. Ennyi az egész. Csak a krematóriumban fogják megérteni, hogy, kérem szépen, mi is történt, micsoda erőt süllyesztenek a kemencébe. No, megyek!... Ne bőgj, kérlek, ne ásd alá az idegrendszeremet.

Kapitulov hatalmas csapásokat mérve jobbra-balra, elsőnek furakodott fel a villamos peronjára. Súlyos, drapszínű fenekével egy ifjú polgártársnőre támaszkodva, akinek sikerült helyet szereznie a padon, Vitalij szárazon jegyezte meg:

— Micsoda vadság! Középkor! Ilyen kínzókamrában kell utaznom mindennap.

Ennek a megjegyzésnek a megszokott hatása volt: a kocsi belsejében elcsitult a zaj és minden fej Vitalij felé fordult.

— Az emberek vadállatok — folytatta szomorúan. — Egy szép napon lekászálódok majd a vilamosról és meghalok. Vagy még egyszerűbb lesz a dolog — még a kocsi belsejében jobblétre szenderülök. Mert ki vagyok én jelenleg önök számára, polgártársak! Egy utas! Egy közönséges Iksz, akit kényszeríteni lehet, hogy órákon át álldogáljon egy túlzsúfolt kocsiban. Nem tudják nálunk megbecsülni az embert, ezt az élő anyagot, mely arra szolgál, hogy az ötéves tervet négy, sőt három és fél év alatt teljesítse. De amikor majd élettelenül fogok elvágódni a padok között, akkor majd a félkocsit kiürítik. Csak feküdjön, polgártárs, fogják majd mondani. Van itt hely magának. Most pedig állnia kell az embernek inaszakadtáig.

Ilyenkor az ifjú polgártársnő elpirult és sietve felugrott:

— Üljön le, kérem, az én helyemre.

— Le is ülök — válaszolta Kapitulov méltóságteljesen. — Köszönöm, ifjú hölgy.

Amint Kapitulov elérte a célját, azonnal kiteregette az Izvesztyiját és olvasni kezdte a halálhíreket. Időnként akkorákat kiáltott, hogy az egész kocsi hallotta:

— Csak gyönyörködjenek benne! Megint beadta egy a kulcsot munka közben. „A helyi bizottság és az adminisztráció mély fájdalommal tudatja, hogy időnek előtte elhalálozván...” Nem vigyáztak rá, nem becsülték meg. A halotti tudósítás már fabatkát sem ér!....

Kapitulov megérkezik a munkahelyére, morcosan köszön, leül, mélyet sóhajtva leemeli svéd íróasztala redőnyét.

— Mintha Vitalij ma sápadtabb volna, mint máskor — suttogják a tisztviselők egymásnak —, bizony kímélni kell szegénykét.

— Tény és való, nálunk úgy bánnak az emberrel, mint kocsis a lovával.

— Tegnap Vitalij nekem panaszkodott. Annyi munkát varrtak a nyakába, azt mondja, hogy nincs reménye hosszú életre. Persze, én is ember vagyok, megsajnáltam. Vállaltam a munkáját és magam megcsináltam.

— Jaj, csak ki ne lehelje a lelkét valóban. Mert azután csőstül jön a kellemetlenség. Azt fogják mondani, nem vigyáztunk rá, nem kíméltük. Szörnyűség.

Kapitulov elszunnyadt a könyvelés tiszta lapja fölött:

— Csend legyen! — suttogtak a tisztviselőnők —, nem szabad zavarni. Biztosan megint nem aludt egész éjszaka, halálra kínozták a szomszédjai azzal a harmonikával. Tegnap panaszkodott. Csakugyan — az emberek tipikus vadállatok.

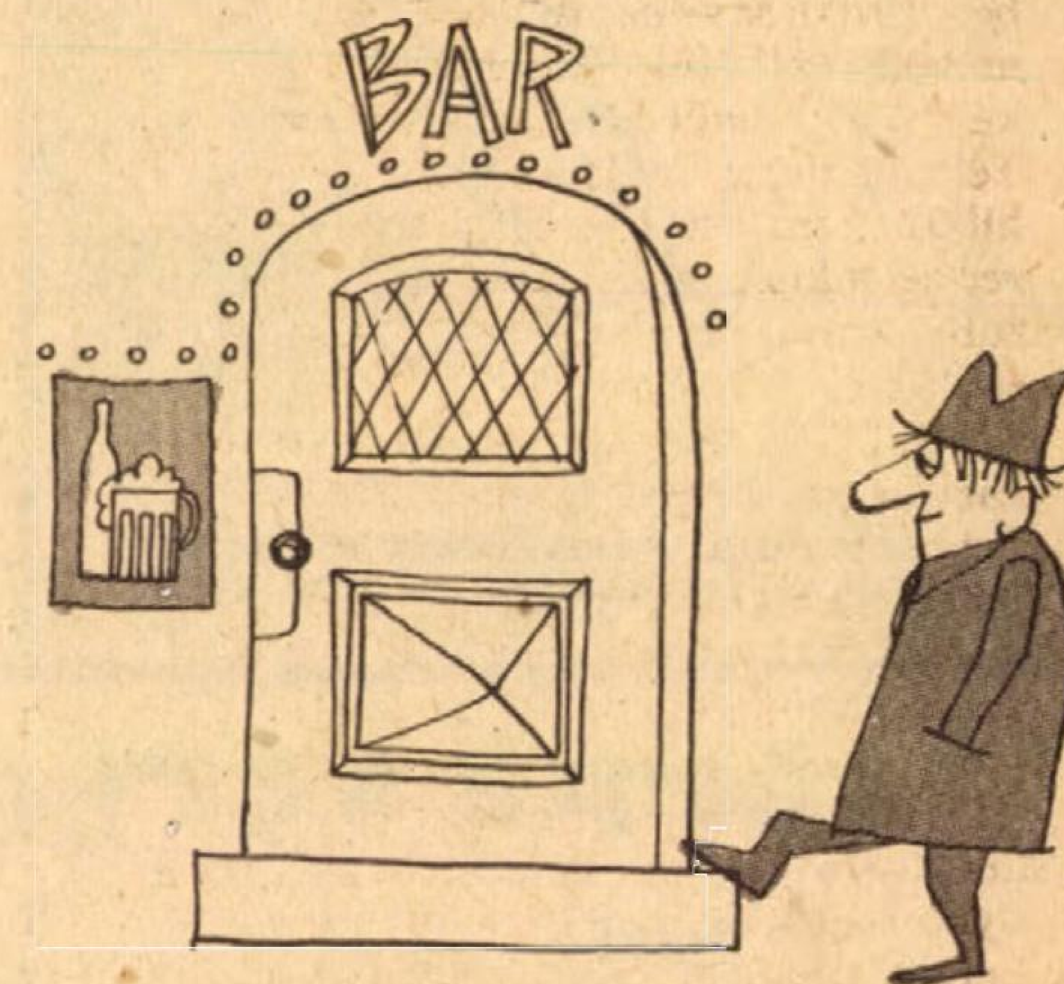


A munkanap végeztével Vitalij rápillantott a naptárra és ironikusan megjegyezte:

— Mindig így megy ez nálunk. Hogyan teljesítsünk, sőt túlteljesítsünk valamit, ha így bánnak az emberrel? Nálunk az embert nem becsülik semmire. Látják, már megint tizenötödike van. El kell szakadni a munkától, rohanni a pénztárba, sorbanállni a fizetésért, kiadni az embernek az utolsó erejét. Ha majd meghalok, akkor értik meg, milyen embert veszítettek el, milyen kultúregységet nem kíméltek meg...

**Oroszból fordította Pogonyi Antal**

## Csapda







—K—




*(Szín: az űrhajó lépcsője. A lépcsőn Kis Vendel, féllábon. Szeretne beljebb jutni, de nem lehet, mert egy széles útitárs áll az ajtóban.)*

KIS VENDEL *(megemeli a kalapját):* Alázatos tiszteletem, Kis Vendel vagyok, ha megengedi. Elnézést a tolakodásért, de szeretnék följutni. Ha méltóztatna egy kicsit beljebb menni, örökre hálás lennék uraságodnak.

SZÉLES *(jóindulatúan):* Mennék én szívesen, mennék én, jóember, hisz belül egészen üres az űrhajó, még ülőhelyek is vannak. Csakhogy nem mehetek, mert orvosi előírásra friss levegőt kell szívnom minden nap fél óráig, és amilyen balszerencséje van magának, az a félóra éppen most van.

KIS VENDEL *(szerényen és udvariasan):* Hát akkor talán szíveskedne egy kicsit, egy icipicit odábbhúzódni, hogy legalább én be tudjak menni. Mert éppen itt kissé veszélyessé válik a dolog, tetszik tudni, ott jön a kanyar, ahol tegnap is huszonöten estek le és mind a huszonöt azonnal meghalt.

SZÉLES *(fejcsóválva):* Odábbhúzódni? Jajj, azt sajnos nem lehet, kedves uram, bárhogy is szeretném. Akkor ugyanis az egyik kezemmel el kellene engedni a korlátot, esetleg elvesztem az egyensúlyt és kiesem. Én igazán mindent megteszek a maga érdekében, de az életemet nem kockáztatom, beláthatja.

KIS VENDEL *(türelmes udvariassággal):* Belátom én kérem, hogy ne látnám be. Csakhogy ez itt a világűr és elég metsző szél fúj, becsülöm úgy mínusz kétszázhatvanöt-kétszázhatvanhat fokra. Tetszik tudni, tudom, hogy én vagyok a hibás, nem vagyok eléggé edzett ember, reggelenként nem szoktam hideg vízben zuhanyozni, de hát ezen már nem lehet segíteni.

SZÉLES *(együttérzéssel):* Értem én, kartársam, hogyne érteném, de hát mit tehetek a maga érdekében? Maga is láthatja, hogy semmit. Legjobb lesz, ha megadással tűri a helyzetét. Higgye el, uram, nem is lesz olyan nehéz. Éppen most olvastam, hogy bizonyos idő múlva az ember mindent megszokik. Megedződik, kartársam, míg én megmaradok ilyen beteges, puhány embernek. Jóember, maga még hálás lesz nekem egyszer ezért.

KIS VENDEL *(udvarias türelemmel):* Igen-igen, útitársam, de – hopp! – most is majdnem lesodort egy meteor. Nem akarom befolyásolni, de be kell látnia, hogy álláspontja egy kissé önző.

SZÉLES *(világfájdalmas arccal):* Látja kérem, így akarjon az ember jó lenni: Most már megmondhatom: tele voltam jóindulattal maga iránt. Idővel feltétlenül fel is engedtem volna. De ezek után, be kell látnia, örökre eljátszotta a jóindulatomat. Maga, kartársam, tolakodó ember, aki mindent csak a saját szemszögéből néz és képtelen tekintetbevenni mások érdekeit. Maga nem méltó arra, hogy velem egy űrhajón utazzon.

*(Lelöki Kis Vendelt. Az űrhajó vidám csilingeléssel szalad tovább a Tejúton.)*

**Csató János**

## Egy afrikai gyarmaton

Gerő Sándor rajza




– Mondja, maga tényleg független, szabad Afrikát akar?

## Szombat délután

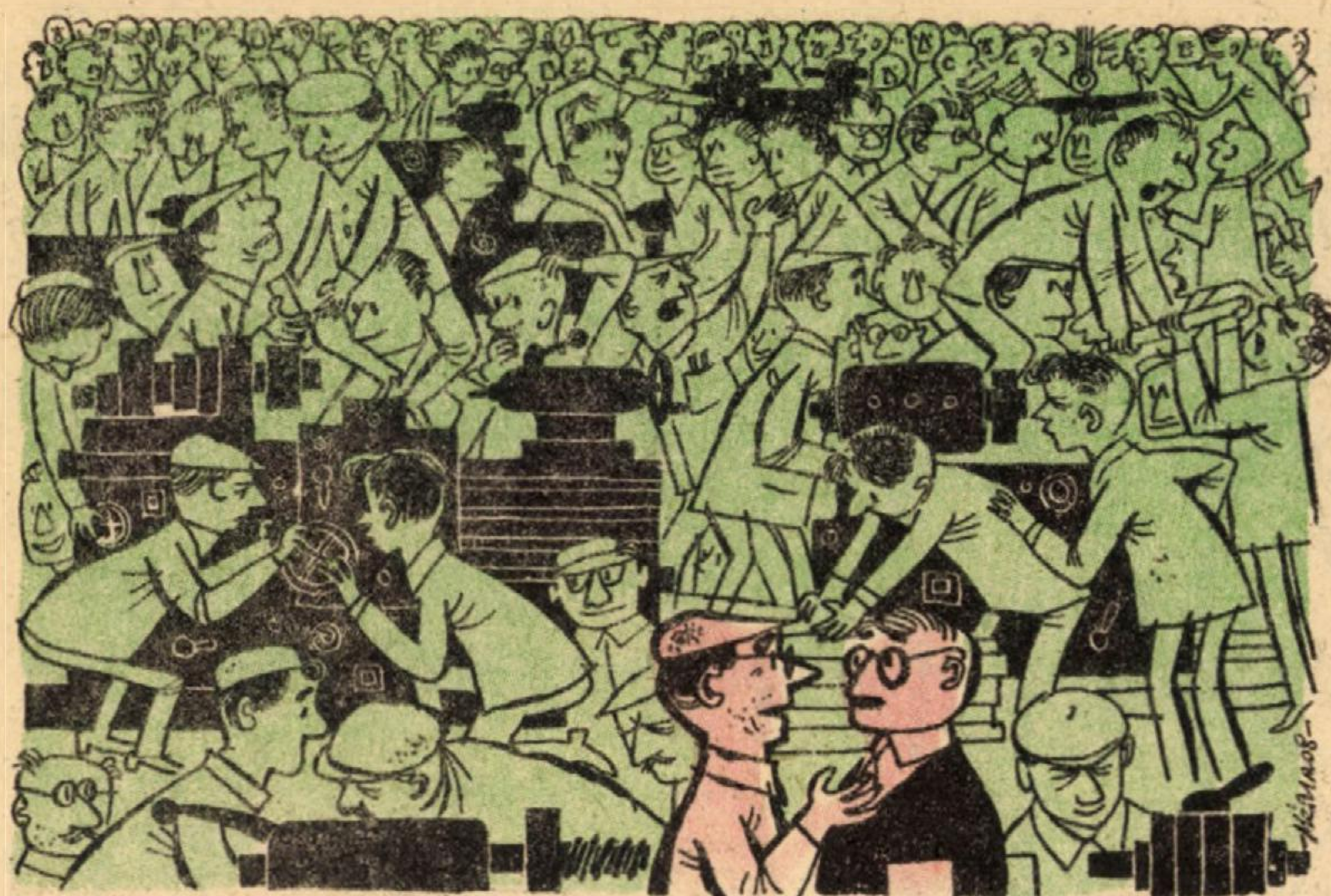
Vasvári Anna rajza



– Ne siess haza, Gyula, nagytakarítást akarok csinálni...

## Ahol mindenki délelőtt akar dolgozni

Mészáros András rajza



– Egész jól elfér így együtt a három műszak, csak a gépek ne foglalnának el annyi helyet! ...

## Hangversenyeken szólaltatják meg a Nemzeti Múzeum régi hangszereit

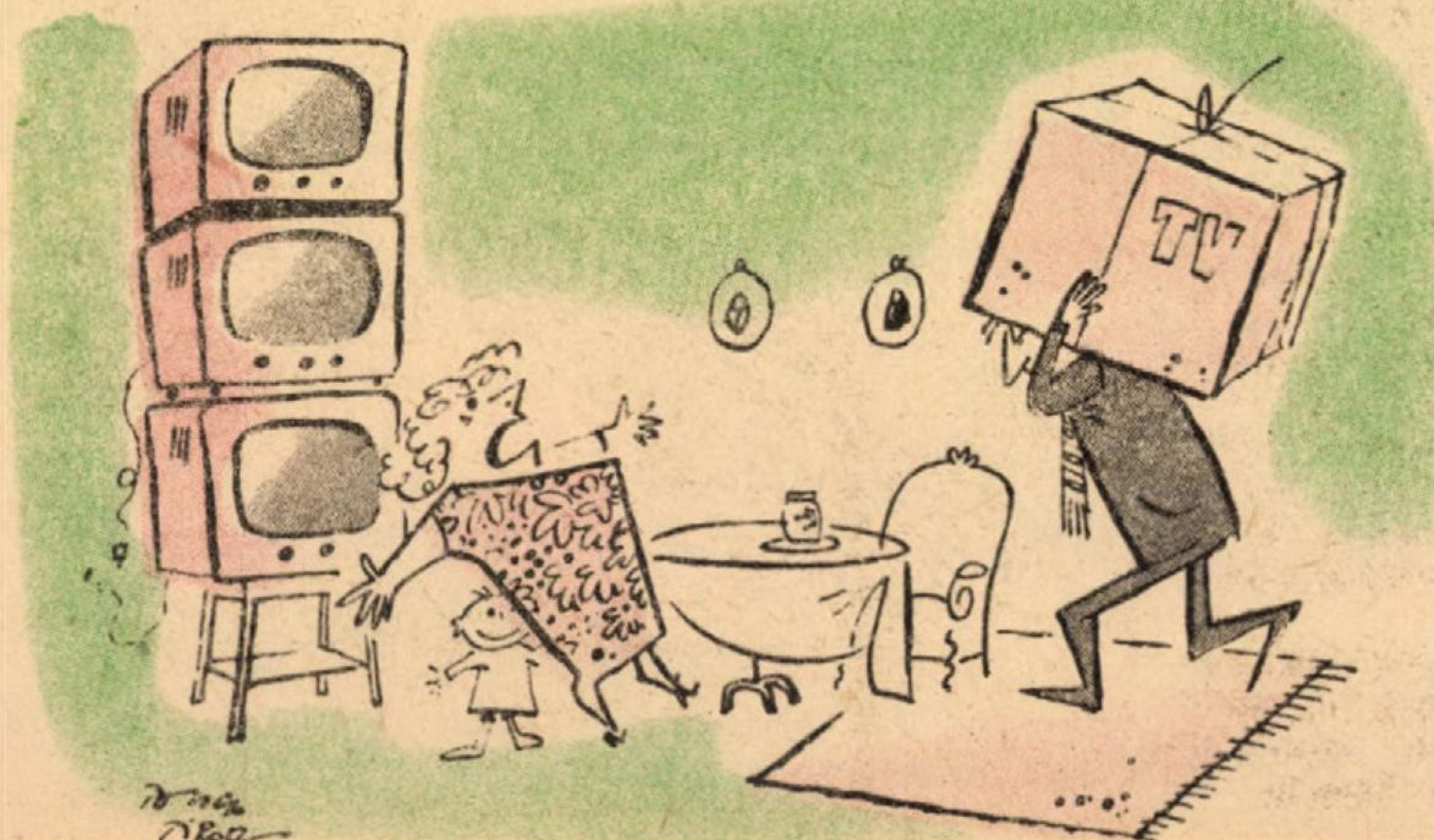
Sándor Károly rajza



Az első koncert.

## Nem forgandó a szerencse

Toncz Tibor rajza



– Szent isten, már megint televíziót nyertünk?




*Vevő:* Ugye, kérem, ez itten a bútorosztály?

*Eladó* (nem nyers, de hűvös hangon): Amint látni tetszik, asszonyom, ez a bútorosztály.

*Vevő:* Kapható az az olcsó kombináltszekrény?

*Eladó* (m. f.): Az az olcsó kombináltszekrény nem kapható.

*Vevő:* Kár. És meddig van nyitva az áruház?

*Eladó* (m. f.): Minden emeleten ki van írva, asszonyom, hogy az áruház nyolc óráig van nyitva.

*Vevő:* És holnap lesz az az olcsó kombináltszekrény?

*Eladó* (kissé türelmetlenül): Nem lesz.

*Vevő:* És holnapután? Lesz?

*Eladó:* Nem lesz.

*Vevő:* És hol kaphatnék olyan olcsó kombináltszekrényt?

*Eladó:* Nem tudom.

*Vevő:* Talán a kollégája tudja?

*Eladó:* Ő se tudja.

*Vevő:* Ne haragudjék, de legalább udvariasabb lehetne, ha már kombináltszekrény nincs.

*Eladó:* Tegnap kellett volna jönnie, asszonyom.

*Vevő:* Tegnap még volt szekrény?

*Eladó:* Szekrény már tegnap sem volt, de tegnap még udvariassági versenyben voltunk.

(t.)

## *Hátha valaki nem ismeri...*

A bíró megkérdi Kovácsot:

– Maga tanúja volt annak, amikor Borosék között a veszekedés elkezdődött?

– Hogyne kérem – feleli Kovács –, én voltam a tanú az esküvőjükön.

## E heti hirdetésünk

**Pedagógia**
Várnai György rajza



– Én a te korodban, fiam, már egy hattagú családot tartottam el!

**Békés együttélés**
Vasvári Anna rajza



# Dátumlesen...

*(Egy évfordulóvadász naplójából)*



... Hajnalodott. A dzsungel felől tejeskannák üvöltését hozta bungalowomba a sirokkó. Én, akit életformám ránevelt, hogy a legcsekélyebb neszre is reagáljak, azonnal talpra ugrottam. Rögtön tudtam, honnan fúj a szél!

Ledobtam magamról a moszkitó-hálót, melyet jóhumorú feleségem pizsamának szokott nevezni, s kikémleltem az ablakon: az ég, kifogástalan kék volt. Álmodni se lehetne ideálisabb vadászidőt!

Miközben összeállítottam az expedíció poggyászát: egy elöltöltős Parker-tollat, gondosan ügyelve, nehogy a műszerből kifolyjon a tinta, – negyedfont tiszta papírt, s végül egy ötdioptriás Zeiss-típusú szemüveget, – az járt eszemben, hogy készleteim kimerülőfélben vannak és éppen ideje, hogy valami tisztességes fogást csináljak.

A legutolsó nagyvadam egy jólfejlett Goethe-évforduló volt, amelyért mitagadás csinos summácska ütötte a markom, – de most már csak két csenevész természetbúvár dátum van raktáron, holmi haladó hagyományok. A hidegvízre valót se lehet velük megkeresni...

Az előszobában vidám vakkantással üdvözölt hűséges aktatáskám. Nélküle egy lépést sem teszek. Már a megjelenés miatt is mindig nagy szükség van rá.

A körúti Italboltban, amolyan vadászbabonából, felhajtottam féldeci kevertet, – aztán istenveled civilizáció, hív a kötelesség!

Öreg róka lévén a szakmában, nem sokat teketóriáztam, hanem rögtön a Széchényi Könyvtár felé irányoztam lépteimet. Itt zsírosabbnál zsírosabb dátumokat keríthet tollvégre a szemfüles évfordulóvadász.

Először a CSATA-DUC kötetet kutattam át. Sastekintetemet még a legapróbb dátum sem kerülhette el. Erre a tulajdonságomra mindig különösen büszke voltam. Sőt nem egyszer kérkedtem is vele vadászcimboráim előtt a Hungária-kávéházban: – Jubileum legyen a talpán, aki nekem ne szúrjon szemet!!

De ma valahogy nem volt szerencsém. Az ipsék, – mintha csak engem akartak volna vele bosszantani, – mind olyankor születtek, vagy hunytak el, amely időpont 1959 novemberére nézve sem öttel, sem tízzel nem osztható. – *Drinápoly*-nál már lógott a nyelvem és *Dualizmus*-nál néhány percre le kellett vennem az okulárét.

A bennszülöttek sajnálkozó pillantásokat vetettek felém, – ám engem nem olyan fából faragtak...

Már alig ültem a lábamon, de azért végigcserkésztem a teljes FÖLDPÁLYA-GREC-t!

... *Gasztronómia* ... (ma rossz a gyomrom, csak kétszersültet ettem)... *Görvélykór*... (alkonyodott, – szinte öntudatlanul kezdtem a KONTUR-LOVAS-hoz... semmi... szájpadlásom kiszáradt és a szemeim előtt színes karikák táncoltak)... a *Lippmann-féle kapillár elektrométer*-nél beláttam, hogy ez így nem mehet tovább. Megpróbáltam hideg fővel átgondolni szörnyű helyzetemet.

S ekkor, a kétségbeesés legvégső határán, mikor már minden veszni látszott, váratlanul kolosszális ötletem támadt.

Kikértem néhány újság tíz esztendővel ezelőtti évfolyamait, s belelapoztam a novemberi számokba...

Nem untatom önöket a részletekkel, de ilyen gazdag zsákmányra még a legöregebb évfordulóvadászok is aligha emlékeznek. Csak ki kellett nyújtanom a töltőtollat, s máris hemzsegtek a pompásabbnál pompásabb dátumok!!

Röpke félóra leforgása alatt elejtettem három költőt, két feltalálót, négy sarkkutatót és egy nemzetközi író-nagyságot, – egyikről, másikról már most meglátszott, hogy több bőrt is le lehet majd húzni róla. A jegyzetfüzet roskadásig megtelt témákkal!

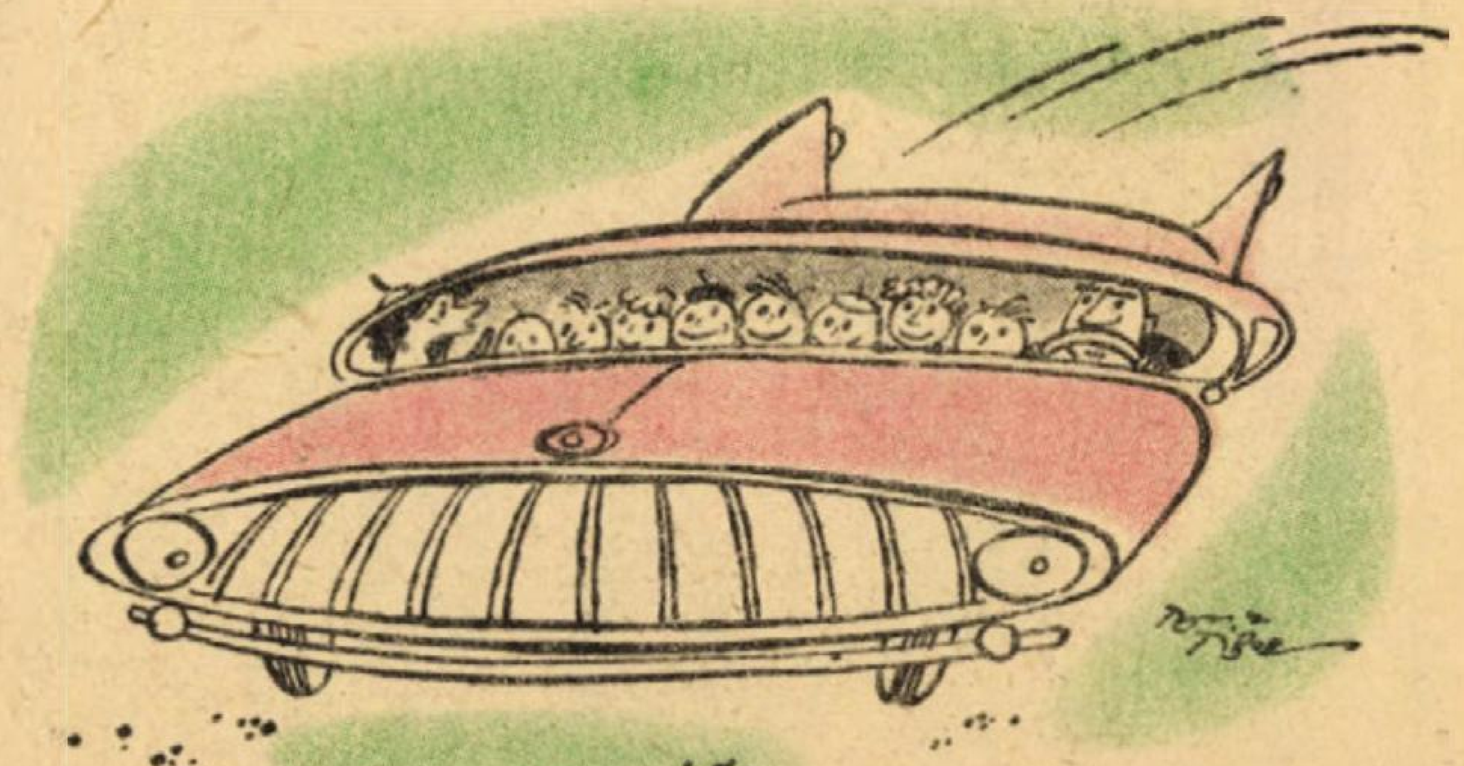
Hazatérésem diadalmenethez hasonlított, – mert azt talán mondanom sem kell ezek után, – hogy a körúti Italboltban ismét felhajtottam féldeci kevertet, amolyan vadászbabonából...

**Dalmáth Ferenc**

**Egyre laposabbak az autók...**
Kaján Tibor rajza



**... és egyre szélesebbek**
Toncz Tibor rajza



*Hans Fiedler megkérdezi...*

*A magyar–nyugatnémet futballmérkőzés alkalmával Budapesten járt többek között Hans Fiedler kölni gyáros is, aki szombaton este nyolckor elment a Vörösmarty cukrászdába. Annyira megtetszett neki a cukrászda, hogy másnap reggel ott szeretett volna reggelizni. Félkilenckor azonban még zárva volt a Vörösmarty. No, majd este, gondolta és vacsora után, negyedtízkor újból el akart menni kölni barátaival a cukrászdába. A reprezentatív vendéglátóipari üzem azonban ismét zárva volt. Kérésére lefordították az ajtón fityegő feliratot: „Nyitva reggel kilenctől 21 óráig”.*




*– Nem lehetne korábban nyitni és később zárni ezt a tündérszép cukrászdát – kérdezte Fiedler.*

*Mit lehet erre válaszolni? Lehetne . . .*

(p.)

## *Ludas Matyi postájából*

**„Motoros panasz” címmel megjelent közleményük alapján megállapítottuk, hogy a kaposvári kirendeltség mulasztást követett el, mert nem látta el Barcson a benzinkutat olajjal. Ezért a kirendeltség vezetője ellen fegyelmi eljárást indítottunk.**

*„ÁFOR” Ásványolajforg. V.*

**„Se dugó, se kupak” címen megjelent bírálatukra közöljük: Amennyiben a Nagykereskedelmi Vállalat dugó- vagy pohárpótlást igényel, a kért mennyiséget mindenkor rendelkezésükre bocsátjuk. Ezen túlmenően mi is helyesnek tartanánk, ha Budapesten legalább egy kijelölt üzlet lenne, ahol a különböző hőpalacktípusokhoz megfelelő pótalkatrész állna a vásárlóközönség rendelkezésére.**

*Hőpalack és Üvegip. V.*

# *Le a bürokráciával!*

## Tervszerű rongálás?

Közel lakom a lágymányosi építkezésekhez és egyik várományosa is vagyok az ott felépülő lakásoknak. Érthető, ha fokozott figyelemmel kísérem az építkezés menetét. Nem vagyok építkezési szakember, de néhány általános és igen káros jelenségre szeretném felhívni az illetékesek figyelmét.



Amikor a Hamzsabégi út XII-es épület falait felhúzták, a belső vakolással egyetemben beépítették a lakásokba a nyers ajtókat és ablakokat – üvegezve. Megjegyzem, hogy a szobák ajtói üvegajtók, vastag matt-üveggel. Miután a szerelők és egyéb szakmunkások elvégezték a villany- és vízvezetékek szerelését, a parkettázást és a falak festését, megint arra jártam. Szomorúan állapítottam meg, hogy több a törött üvegajtó, mint az ép, és a már befestett ajtók egy része olyan, mintha bontásból került volna az új épületre.

Hatalmas áldozatok árán építjük a házakat: miért nem ellenőrzik gondosabban a munkálatokat? Miért nem lépnek fel az építkezés vezetői az ilyen barbár rongálások ellen?

**Trencz Gyula**
*XI., Bartók B. u. 28.*

## Vigyázat, irányár!

Különböző árakról hallottunk eddig. Van olcsó ár, beszerzési ár, leszállított ár, hogy csak a fontosabbakat említsük. A régi világban találkoztunk hirdetésekkel, amelyek „minden elfogadható áron” kínálták portékát. A napokban, kirakatokat nézegetve, a következőket láttam egy belvárosi üzlet kirakatában:

Gyönyörű fehér blúz, mellette kis táblácska:

**„Irányár 220 forint”**

Mi lehet ez az irányár? – tűnődtem.

Habozás nélkül beléptem az üzletecskébe és az eladónak szegeztem a kérdést:

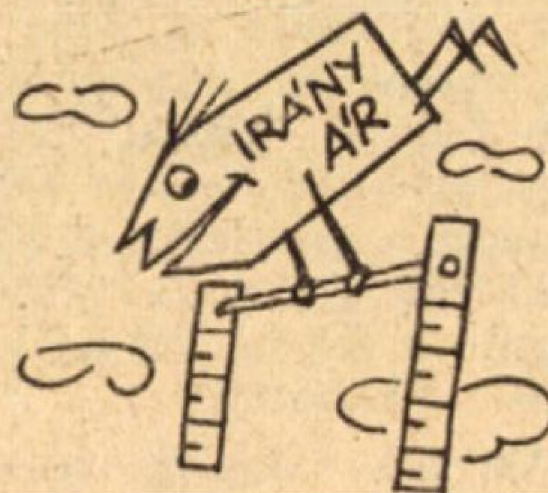
– Szeretném megvásárolni ezt a blúzt. Mi az irányára?

– A mérettől és a kidolgozástól függ, – hangzott a felelet.

Közöltem a nagyságot és szerény igényeimet. Percek múlva megkaptam az ítéletet:

– Kétszáznyolcvan forint.

Szerintem megérte, megrendeltem a blúzt.




Megérte már csak azért is, mert gazdagítottam közgazdasági tudásomat. Tehát: az irányár az az ár, amely húsz százalékkal kisebb, mint az eladási ár.

Kár, hogy irányárért csak nézni lehet a holmit, – nem pedig megvásárolni.

(s.)

## *Megmozdult alattam a föld*

Két évvel ezelőtt észrevettem, hogy lakásom parkettája „megmozdult”. A parketták meglazultak, helyenként felpúposodtak és már-már úgy éreztem magam, mintha a hullámzó Balaton tetején közlekednék. Bejelentettem az ügyet a házfelügyelőnek, a panasz tovább vándorolt az „illetékes házkezelőséghez”, ahonnan megnyugtató válaszok érkeztek: megcsinálják.



Így telt el egy teljes esztendő. Az ígéretek – ígéretek maradtak.

1958 augusztusában levélben sürgettem meg a szóbelileg annyiszor hiába kért orvoslást. Öt hónap múlva már válaszra méltatott a XIV. kerületi Házkezelési Igazgatóság. Levelet küldött „Panaszra adott értesítés” jelzéssel, amelyben közölte a „Bérlőtárssal”, azaz velem, hogy a parketta javítását legkésőbb f. é. II. negyedév végéig elvégzik. Addig is kérte szíves türelmemet. Szíves türelmem ellenére a határidő elmúlt. Újabb levelet írtam. Erre kaptam egy „Panaszra adott választ”, amely szerint a „felvett panaszt szakértői megállapításra a XIV. ker. Tanács építési osztályának adják át”. (Miért most, és miért nem két évvel ezelőtt . . . ?).

Pár napon belül kijöttek a szakértők és megállapították, hogy a javítást sürgősen el kell végezni. Ezután – ismét nem történt semmi.

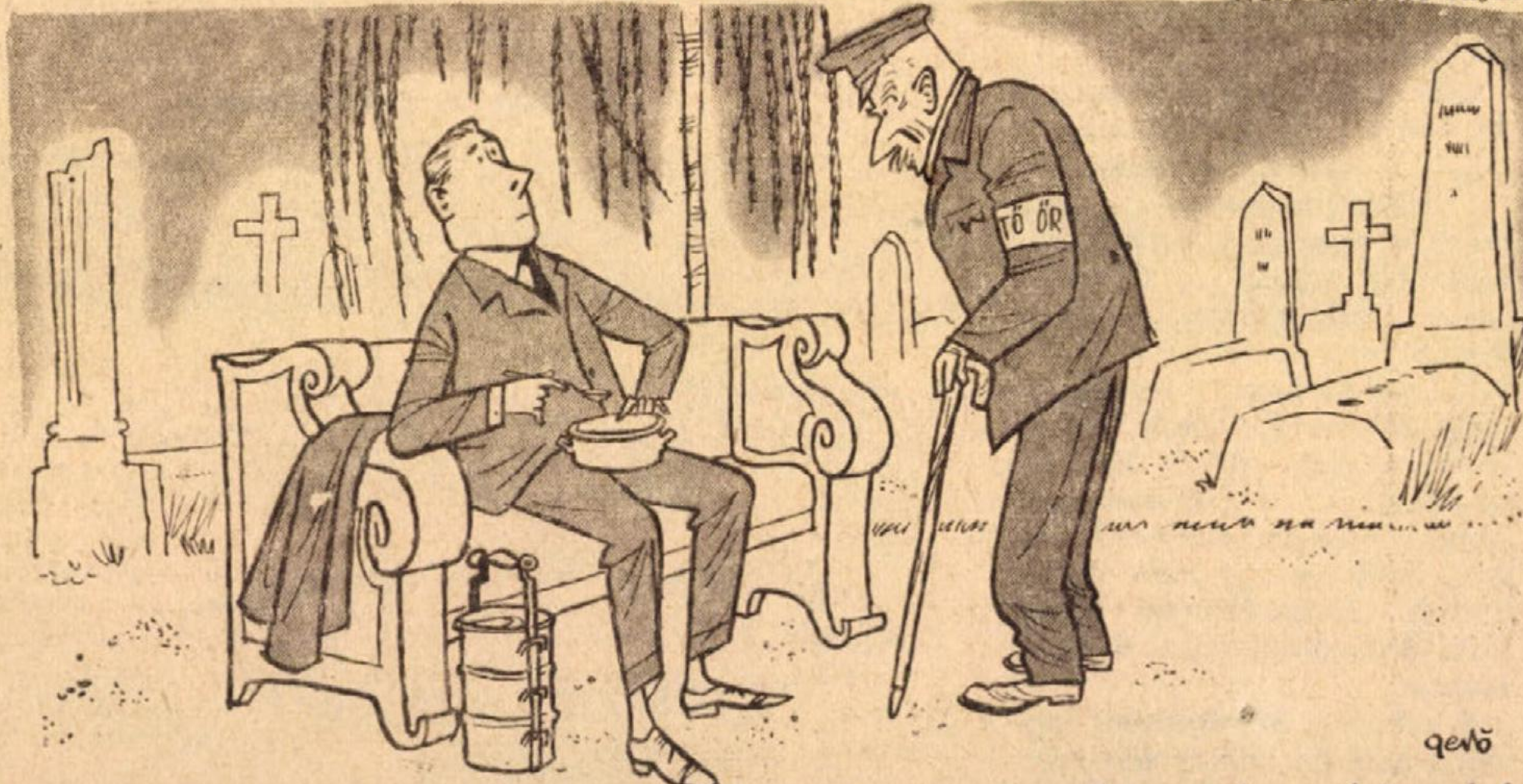
Szeptember 3-án újra leveleztem. Megérkezett az újabb „Panaszra adott válasz”. Eszerint a munkát az Épületkarbantartó Vállalat csak 1960-ban tudja elvégezni. Megírtam a Házkezelési Igazgatóságnak: megcsináltatom a parkettát magam. Csak hozzájárulást kértem ahhoz, hogy a munka ellenértékét a törvényes rendelkezéseknek megfelelően, a házbérből folyamatosan, részletekben levonhassam.

Most már nem is válaszoltak. Még „Panaszra adott értesítés” formájában sem. Itt állok hát tanácstalanul, alattam a hullámzó padlóval, körülöttem az ide-oda billegő bútorokkal és várom, hogy végre a Házkezelőségi Igazgatóság is betartja a panaszok érdembeli elintézéséről szóló rendeletet.

**Kemény István**

## Zene nélkül

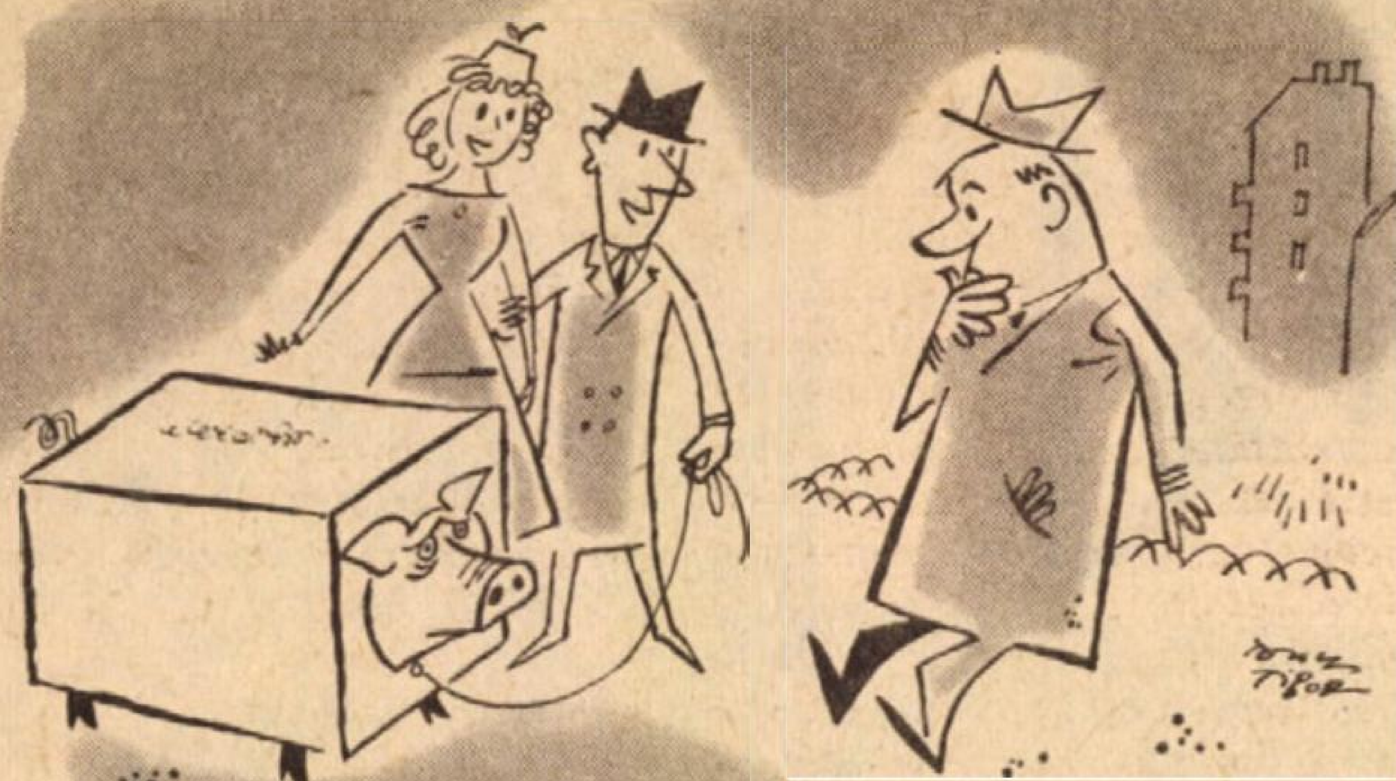
Gerő Sándor rajza



– Tetszik tudni, bácsi, azért vacsorázom itt, mert ez az egyetlen csendes nyilvános hely Pesten!

## Pesti hízó

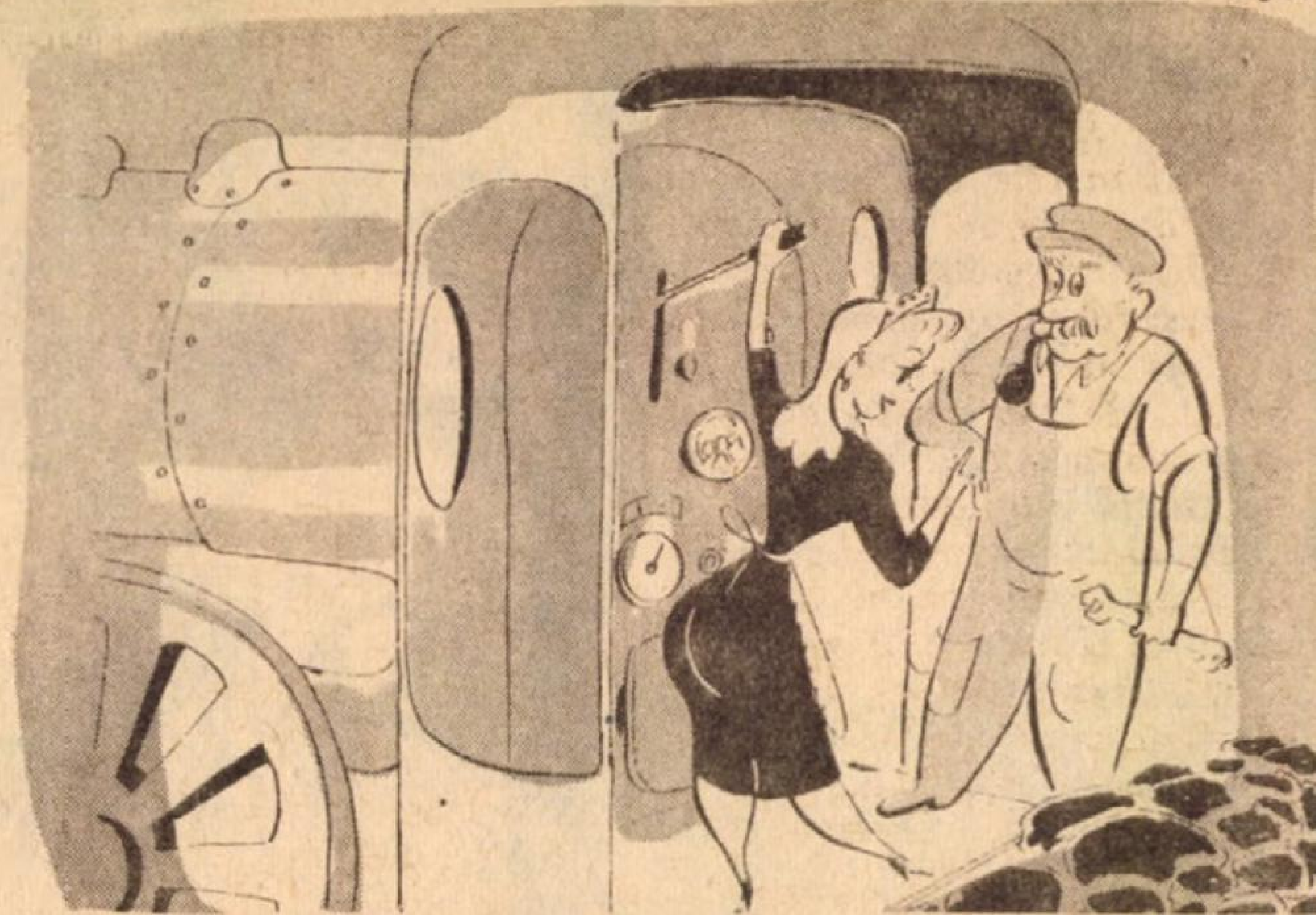
Toncz Tibor rajza



– És hol tartják?
– A fásládában...

## Jó a kávéfőzőnő a MÁV-nál

Erdei Sándor rajza



– Így kell ráengedni a gőzt, akkor egy csipetnyi szénnel is elmegy...

# Ezt olvastuk

### Forradalom az áramtermelésben

A Népszabadság november 4-i számában az Egyesült Arab Köztársaság egyiptomi tartományában megépítésre kerülő asszuáni gátról írt s a többi között megállapította: „A gát – becslések szerint – évi 75 000 kw áramot is szolgáltatna."

Eddig azt hittük, hogy az áramot erőműben termelik...

### Új magyar költő

Lapunk 44. számában a „Miért játszanak az állatok?" című karcolatban az erdei lakról szóló költői verseny részvevőit így sorolja fel K. M.: „Petőfi, Tompa és Kerényi Károly..."

Kerényi Károly eddig nem ismert negyedik költője a versenynek, mert Petőfi és Kerényi Frigyes versenyeztek csak eredetileg.

### Ezért kár lenne Nyugat-Németországba menni

A Népszerű Technika novemberi számában képpel illusztrált hírt ad az öntisztító sótartóról. Nem tömődnek el többé a sótartó szórónyílásai, megszabadítja a háziasszonyokat a bosszúságtól egy új nyugatnémet találmány: az újfajta sótartó fedelének tüskéi ráhelyezéskor mindjárt ki is tisztítják a szórólyukakat – közli a lap.

A háziasszonyok bosszúságát elmulasztja, – a miénket felkeltette. Miért csak a nyugatnémet tüskék jók a lapnak, mikor ilyen sótartók már évek óta kaphatók a budapesti boltokban...?

### Szegény lányok!

Szolnokon nagybetűs plakáton olvassuk: „Megperzselt lányok a nagy érdeklődésre való tekintettel meghosszabbítva!"

A perzselést még csak kibírták, de hogy viselték el a meghosszabbítást? Ezt az inkvizíció óta emberbaráti okokból nem alkalmazzák, s kár volt Szolnokon ezt a csúnya szokást felújítani.

### Galamb és kígyó keresztezése

Érdekes keresztezésről számol be a Népszabadság riportere, amikor egy riportjában azt írja, hogy a huligánok a Galamb utca és a Kígyó utca sarkán rabolták el egy kislány óráját. Jelzett utcák eddig nem keresztezték egymást. Ez a különös kísérlet most először vezetett eredményre.

### Nagylelkű engedély

...tablákon megjelölt időben:
Sírgondozási díjak,
Egy sír után az egész idényre
Egy sírbolt (kripta) után " ........ 100-Ft.
A gondozási idény május 1-től, ........ 160-200-Ft.
Díjazásért gondozást (locsolást) csak az november 1-ig tart.
vállalhat, idegen személyek nem Egyházközség.
Saját sírját minden sírtulajdonos vállalhatnak.
(locsolhatja) a megállapított maga is gondozhatja,
karbantartási díj megfizetése vízvezetéki
ellenében.
Virágozást saját sírján bárki végezhet, egyébként
a temető szépsége és a temetői rend
egyöntetű kialakítása érdekében
díjazásért - virágozást, hantolást, borostyánozást, stb...
temetőfelügyelő vállalhatja.
Vízvezetéki karbantartási díj:
Egy sír után 1 évre ........ 10-Ft.
Egy sírbolt (kripta) után 1 évre ........ 20-Ft.

Egy olvasónk beküldte lapunknak ezt a fényképet, melyet a kecskeméti temetőben készített a sírgondozási díjakról szóló tábláról. Ezen a táblán többek között ezt olvastuk: *„Saját sírját minden sírtulajdonos maga is gondozhatja (locsolhatja) a megállapított vízvezetéki, karbantartási díj megfizetése ellenében."*

A kegyes engedélyt megtoldja még a tábla azzal, hogy: *„Virágozást saját sírján bárki végezhet..."*

Érdekes, ugye?

**Dr. Árgus**

# Törpeautó-divat

*Kicsire nem nézek én, ámde*
*A törpeautót megcsodálom,*
*Garázsprobléma sincsen ennél,*
*Lakásunkba vihetjük vállon.*

*Ha újabb törpe-típus is lesz,*
*Egy álmomat váltom valóra:*
*Átalakíttatom majd szépen*
*Öngyújtómat egy kisautóra.*

**(Hidvéghy)**

# Nyugati hőstett

**Szeptember 27-én reggel 9 órakor kétségbeesett segélykiáltás verte fel a csendes brightoni tengerpartot. Egy fiatalember küszködött a hullámokkal. Ilyenkor a jó angolok még a früstökjük mellett üldögéltek, a strand majdnem teljesen üres volt. A fuldokló ifjút talán el is nyelték volna az őszi hullámok, ha meg nem menti egy bátor fiatal nő, aki nem törődve a háborgó tengerrel, elegáns toalettjében a habokba vetette magát és kiráncigálta a fiatalembert.**

**Csakhamar kiderült, hogy a fuldokló Brian Knight húsz éves tehenész, a mentő angyal pedig Shani Wallis huszonöt éves színésznő.**

**Kórházba vitték őket a mentők. Első segélynyújtás után mindketten hazatérhettek és ezzel az ügy lezáródhatott volna.**

**De ebbe az egyszerű megoldásba nem mentek bele a szenzációhajhászó angol lapok. Első oldalas, izgalmas tudósításokban foglalkoztak a vakmerő színésznő haláltmegvető bátorságával. Shani Wallis nemzeti hősnő lett.**

**– Máskor is megtenném – jelentette ki dacosan, mind a lapok hasábjain, mind a televízió ernyőjén.**

**De a pünkösdi királyságnak csakhamar vége lett. Brian, a halálból kimentett tehenészfiú megjelent a vizsgálóbíró előtt**



**és eskü alat a következő vallomást tette: „Szeptember 23-án felkeresett egy férfiú és azt kérdezte, akarok-e öt fontot keresni. Természetesen igennel válaszoltam, mire azt felelte, ezért nem kell mást tennem, mint a brightoni strandon fürödnöm, majd segélyért kiáltoznom és megvárnom, amíg egy fiatal színésznő, Miss Wallis kiment a hullámokból. Ráálltam az alkura. „Próbát tartottunk" az előadásból, amely nagyszerűen sikerült. Megkaptam a pénzt, Miss Wallis megkapta a reklámot és ezzel az ügyet elintéztük. A művésznőt azóta sem láttam. Miután az esetről rám nézve kellemetlen hírek keltek szárnyra, kötelességemnek tartottam eskü alatt bevallani az igazságot."**

**A leleményes reklámszínésznőt súlyos csapásként érintette ez a vád. De a katasztrófa még csak ezután következett: a leleplezés alkalmából ismét címlapon közlik a lapok a fényképét.**

## Villanyt kapott a falu

Pusztai Pál rajza



– Hát te nem örülsz a villanynak, Julis?
– Dehogy nem, csak éppen a legrosszabbkor gyulladt ki!

## Pesti tudósítónktól

*Annak idején, amikor az udvariatlansági verseny teljes ellaposodással fenyegetett az autóbuszokon, valaki kitalálta a „Leszállás az első ajtón!" mozgalmat. A jelszót ráfestették a hátsó ajtók fölé, s ezzel sikerült antagonisztikus ellentétet teremteni az utazóközönség és a kalauzság között. Mindig akad egy-egy utas, aki a tilalom ellenére is hátul akart leszállni. Manapság az ülőkalauz jóindulatára van az ember utalva, ha hátul akar leszállni. Nemrég történt, hogy odasompolyogtam a hátsó ajtóhoz, jellemzően leszállni készülő mozdulatokkal. A fiatal kalauznő fiatalságából fakadó kérlelhetetlenséggel mondta:*

*– Leszállás az első ajtón, kérem.*

*Vitatkozni kár ilyen esetben. Az érv csak ellenérvet szül, szó szót követ, a két tábor közötti ellentét csak kimélyül. Én más módszerrel próbálkoztam:*

*– Legyen szíves kinyitni, az első ajtónál egy kellemetlen ember van, nem akarok vele találkozni. Rémes alak. Csak egyet mondok róla: elcsábított egy fiatal lányt és otthagyta.*

*– Ilyen szemtelen! – csóválta a fejét a kalauznő, és kezének egyetlen mozdulatára kivágódott az ajtó. Nagyot csattant és megremegett, mint a megsértett erkölcsi világrend.*

*

*Talán még méltóztatnak emlékezni rá: két héttel ezelőtt játszott labdarúgó válogatottunk a nyugatnémetek válogatott csapatával. Mint ismeretes, a nagyhírű német csapattól mindenki tartott a mérkőzés előtt, majd a 3:0-ás evés közben annyira megjött az étvágy, hogy a közvélemény félfucatot követelt. Amikor viszont az utolsó másodpercekben a németek 4:3-ra szépítettek, sötét elkeseredés vált úrrá a nézőtéren. Keserű szájízzel, lógó orral, csalódottan mentek haza a szurkolók. Hiába győztünk, Waterloohangulat ülte meg a lelkeket. Miért kellett azt a gólt bekapni az utolsó pillanatokban...*

*Elképzeltem, mennyivel más lett volna, ha a németek vezettek volna, mondjuk, 3:1-re, előbb 3:2-re szépítettünk volna, majd kiegyenlítettünk volna, az utolsó másodpercekben pedig Sándor beadásából Albert megszerezte volna a győzelmet. Az öröm szétvetette volna a Népstadiont.*

*Mégis jobb, hogy úgy történt, ahogy történt. Ugyancsak 4:3-ra győztünk és megmaradt a Népstadion.*

*

*Goethével találkoztam.*

*– Min dolgozik most, Mester?*

*– Egy versen. Vándor éji dala a címe.*

*– Milyen hosszú?*

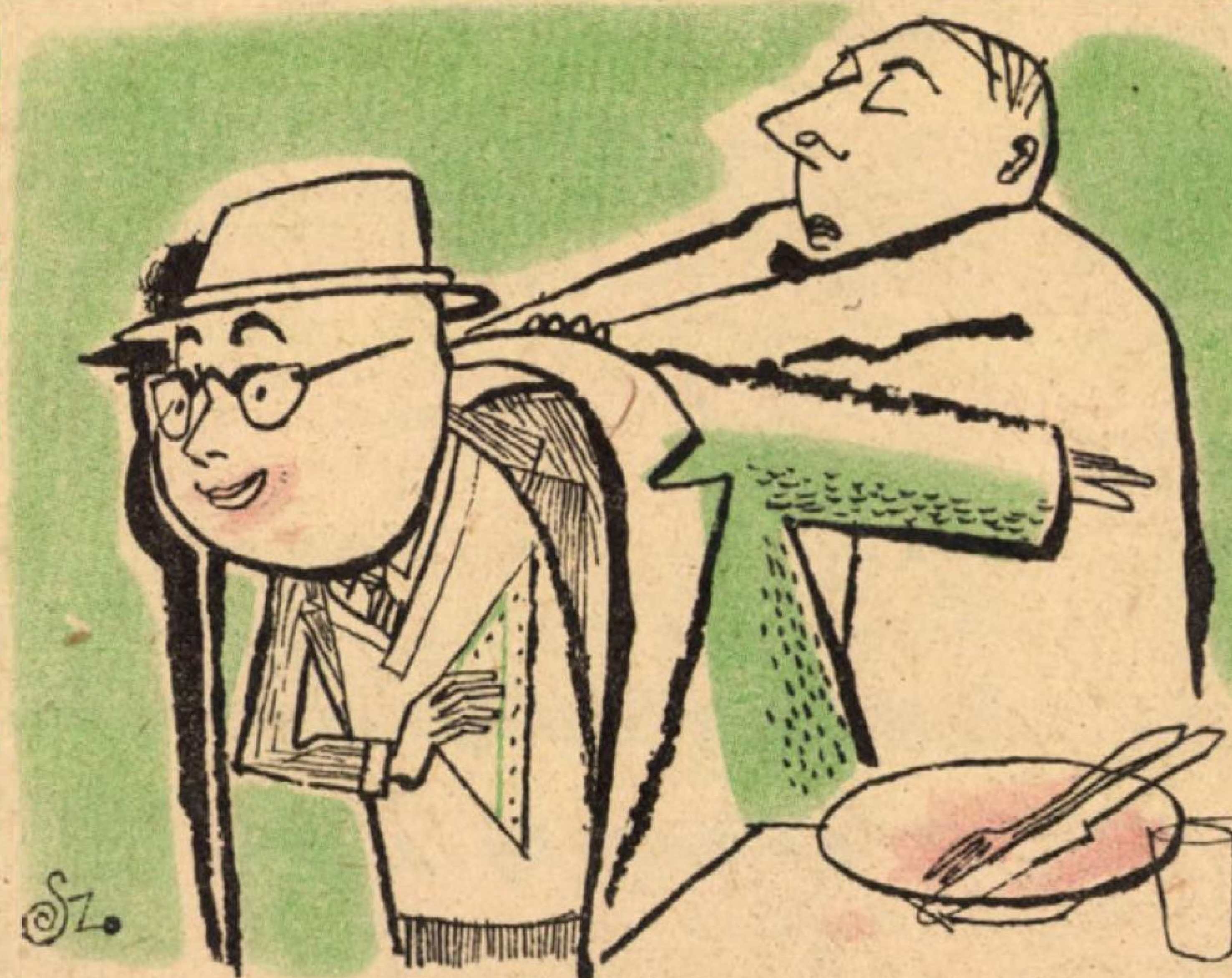
*– Nyolc sor.*

*– Igen? – mondtam csalódottan. – Valami nagyobb munkán nem dolgozik?*

**f. l.**

### A szalvétát kímélni kell...

Szűr-Szabó József rajza



– Viszem a kislányomnak...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.. 343—100, 142—220. — 59.7951 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.